

Den nye tro fra nord

Nostradamus, Billenstein og Martinus

Lad mig indlede med at skrive, at jeg offentligør dette dokument, hvori jeg har citeret lange passager af C.S.Billensteins bog fra 1920: "Opklaringen af Nostradamus profetier", af disse tre grunde:

- 1) Den nævnte bog udtyder "Forudsigelsen af den kommende tro".
- 2) Martinus omtaler bogen på diverse Rådsmøder i 1970erne
- 3) Den nævnte bog omtaler ligbrænding

Ad pkt. 1)

C.S.Billensteins bog fra 1920: "Opklaringen af Nostradamus profetier" har følgende indhold:

Indhold.

Portræt af Nostradamus.....	6
Indledning.....	9
Profetiernes form	
Nostradamus Bog og dens Indhold.....	17
Profetiernes Opklaring og Brevets tre Spaadomme	21
Fortalen og Brevets Indledning og Afslutning.....	49
Profetiernes Vers	68
Den samlede Profeti	
Den historiske Skildring indtil Aar 1907	85
Den historiske Skildring fra Aar 1907 til vor Tid.....	106
De kommende Tilskikkelser	117
Den almindelige Beskrivelse af Udviklingen	137
Forudsigelsen om den kommende Tro	153
Virkningerne af Profetiernes Opklaring	174
Slutning	197
Rettelser	203

C.S.Billenstein skriver en længere indledning i sin bog fra dens side 9 – så her har jeg blot citeret dette:

MAN har altid betragtet Nostradamus Profetier som en mærkelig og hemmelighedsfuld Bog og været forberedt paa, at den vilde bringe Overraskelser. Der findes forskellige Udtalelser i Profetierne, der nødvendigvis maatte tydes i den Retning, **men at det skulde være deres Bestemmelse at bringe Verden en mægtig religiøs Forkyndelse om Kristi Læres endelige Sejr, at denne var bestemt til at skulle fremkomme i Aaret 1920, og at det ved Profetiernes Fremkomst har været bestemt, at denne først skulde forkyndes i vort gamle, danske Fædreland, alt dette er sikkert langt over, hvad selv den dristigste Fantasi vilde have formaaet at forestille sig.**

Man bemærker sig, at året 1920 er året **før** Martinus fik sin kosmiske bevidsthed (marts 1921), hvorefter Martinus begyndte at udarbejde Det Tredie Testamente.

Ad pkt. 2)

Martinus havde sit eget eksemplar af C.S.Billensteins bog fra 1920: "Opklaringen af Nostradamus profetier"; og han omtalte Nostradamus på følgende Rådsmøder i 1970erne:

MI Rådsmødet, 23. september 1975
MI Rådsmødet, 18. november 1975
MI Rådsmøde, 15. juni 1976
MI Rådsmøde 3. august 1976
MI Rådsmøde, 3. januar 1978
MI Rådsmøde, 31. januar 1978
MI Rådsmøde, 4. september 1979
MI Rådsmøde, 27. november 1979
MI Rådsmøde, 5. august 1980
MI Rådsmøde, 9. september 1980
MI Rådsmøde, 16. september 1980

Et enkelt eksempel: MI Rådsmøde, 27. november 1979, citat:

”Martinus: Det har været rigtigt hidtil (**Nostradamus’** profetier), dog mener jeg, der er en fejl. Der er et sted i profetierne noget med en **lampe**. Fortolkeren tror, at det betyder, at familien skal søge sammen igen, børn til forældre og alt det der. Det gør de ikke. **Men fortolkningen) i øvrigt ser ud til at passe.**”

Bjarne: her mener Martinus helt sikkert C.S. Billenstein’s fortolkning/opklaring som kan læses fra side 161 til side 162 i den komplette bog ”Opklaringen af Nostradamus Profetier” – og i dette her dokument på side 14 til side 15 i kapitlet ”Forudsigelsen om den kommende tro”.

Jeg synes dog at det værd at bemærke sig, at om alt det øvrige som Billenstein udtødte af Nostradamus profetier, at det anerkender Martinus faktisk...har man adgang til Rådsmødereferaterne fra 1970erne kan jeg anbefale at læse referaterne fra ovennævnte Rådsmøder.

Ad pkt. 3)

Når jeg nævner ordet ”Ligbrænding” er det fordi at dette omtales i bogen på side 163:

”Naar den er paa sit højeste, **ophører den sabæiske Lerme (Besynderlighed) at brænde de døde Menneskelegemer til Aske**, den bliver forstyrret af Korsfarerne paa Øen Pharos, naar det skrækkelige Syn viser sig paa Rhodos. Korsfarerne er Frivillige, der bekæmper Barbarerne under deres store Angreb paa Europa, og Barbarernes Tilsynekomst er antagelig Anledningen til den antydede Rædsel paa Rhodos.”

Naar **Ligbrændingen** omtales ved denne Lejlighed, maa det være for at betegne den som en **meningsløs Skik**, der efterhaanden maa være kulmineret og er bleven afskaffet andre Steder, forinden den omsider udryddes her. *Lerme* skal kunne afledes af *lerema*, som paa Græsk betyder Taabelighed.”

Inden jeg citerer fra C.S.Billensteins bog fra 1920: "Opklaringen af Nostradamus profetier" fra bogens side 153 "**Forudsigelsen af den kommende tro**", og derpå fra bogens side 174 "**Virkningerne af profetiernes opklaring**", samt fra bogens side 197 "**Slutning**", da vil jeg blot påpege, at direktør, Ingeniørkaptajn C.S. Billenstein døde i 1952, og at ihæندهavernes Copyrights på den komplette udgave af nævnte bog derfor varer indtil ultimo 2022 - 70 år efter hans død.

I forbindelse med min komplette digitalisering (scanning og OCR behandling) af nævnte bog i 2018 forsøgte jeg meget ihærdigt at finde ihæندهaverne af copyrights på nævnte bog **uden** at dette er lykkedes mig – mit motiv for dette var såre enkelt, at jeg gerne ville have deres tilladelse til at offentliggøre min komplette digitalisering (scanning og OCR behandling) af nævnte bog **før** copyrights udløber ultimo 2022; well, under alle omstændigheder nærmer den dato sig hastigt; og desuden kan bogen såmænd stadig lånes her i Danmark via www.bibliotek.dk ordningen ....!

Bjarne Rasmussen
Styrmanden fra Strynø
Pt. Nordjylland, august 2020

Forudsigelsen om den kommende Tro

VED Opklaringen af Profetierne i Aaret 1920 skal vort Slægtled modtage Forudsigelsen om den kommende Tro og den yderst alvorlige og betydningsfulde Spaadom om de kommende Begivenheder i de paafølgende hundrede Aar, saaledes som det er blevet aabenbaret for Nostradamus. For at disse Forudsigelser skal kunne fremtræde i en tilstrækkelig overbevisende Form, er Profetierne blevne bevarede i deres tilslørede Skikkelse fra Reformationstiden til vore Dage. Idet vi ved Opklaringen erfarer, at Aabenbaringen tillige har omfattet Begivenhederne i det forudgaaende Tidsrum, skal vi ikke alene overbevises om, at Aabenbaringen har forudsagt disse Begivenheder i nøje Overensstemmelse med, hvad der senere er sket, men Beretningen skal tillige indeholde en Redegørelse og vise os, at den nuværende Tilstand i Verden er bleven den nødvendige Følge af Menneskenes Handlemaade.

Nostradamus bekræfter for os, at Gud kender de fremtidige Begivenheder indtil de mindste Enkeltheder, og at en Viden, som vi Mennesker ikke vilde være i Stand til at udgranske med vor jordbundne Forstand, kan gøres tilgængelig for os gennem Aabenbaringen. **Men samtidig er Profetierne et Vidnesbyrd om, at Forsynet iagttager vore Handlinger og dømmer os efter vore Hensigter.**

Naar de gamle Profeter berettede om de modtagne Aabenbaringer, fremtraadte deres Udsagn med den Vægt, som deres egen Person kunde give dem. Nostradamus Profetier er lagt til Rette paa en fuldstændig objektiv Maade med Anvendelse af

den fuldkomne Teknik, som vi har vænnet os til at betragte som et Resultat af vor fremskredne Kultur saaledes, at enhver Protest mod dem maa falde til Jorden. Det er, som om Bogtrykkerkunsten kunde være opfundet alene for at muliggøre deres vidunderlige Opbevaring gennem Tiderne.

Ingen af Biblens gamle Aabenbaringer har været forkyndt i en saa naturlig og letforstaaelig Form som denne, men de har heller ikke skullet tale til en Verden, der var saa fyldt med Selvklogskab og Selvoervurdering som vore moderne Samfund. Aabenbaringen er gaaet saa stærkt i Detailler, at enhver maa kunne forstaa den, og ingen behøver Fortolkning for at opfatte dens Mening. Den taler ud fra vor fælles Viden om Personer og Forhold, betegner Lande, Folk, Begivenheder og Ting, saaledes som vi kender dem, og er derved gjort tilgængelig for hver enkelt af os.

Den Viden, som aabenbares, maa nødvendigvis virke bestemmende saavel paa vor Tro paa Gud som paa vort Forhold til Næsten, og nødsager os til at lægge en anden Maalestok til Grund for vor Bedømmelse af, hvad der sker. Profetierne forudsiger da ogsaa, at Samfundet vil blive bygget op paa et helt nyt Grundlag.

Der skal komme en ny Lov, hvorved forstaaes en ny Tro, som vil stille os i et naturligere og mere personligt Forhold overfor Gud og simplificere Gudsdyrkelsen. Forandringen bevirkes ved Profetiernes Opklaring og skal blive bekræftet, dels gennem den fortsatte Indtræffen af de forudsagte Begivenheder; dels ved en yderligere Opklaring af visse Mysterier. Bebudelsen herom begynder med følgende Vers:

*Quand l'écriture D. M. trouuee,
Et caue antique à lampe descouuerte,
Lay, Roy, & Prince Vlpian esprouuee,
Pauillon Roy & Duc sous la couuerte.*

V. VIII, 66.

Naar den Afdødes Skrift er bleven fundet, naar den gamle *Gave à lampe*, er bleven befriet for sit Dække, naar Loven er bleven prøvet af Kongen og den ulpianske Fyrste, kommer Kongehuset og Føreren under Glasuren.

D. M., en Forkortelse af *diis manibus*, den almindelige Indledning til Indskrifterne paa de romerske Gravsten, betyder helliget de Afdødes Sjæle og betegner her den Afdøde.

Skriften, der tilhører den Afdøde, er Profetierne. *Cave à lampe*, maa betegne et Tilbehør til en Lampe, Lampeskaal, Opbevaringssted for Lampen, i Lighed med at *verre à lampe* betyder Lampeglas og *mèche a lampe* Lampevæge. *La lampe* kan betegne Lysets Kilde, men det vil ses af det følgende, at man rimeligvis skal betragte Lampens Flamme som Symbol for Arnens Ild. Dette Mysterium forklares nærmere i Versene. Ulpian var en af de berømte, store romerske Jurister, og blev myrdet Aar 228 e. Chr.. *La couverte* betyder Glasuren paa Fajance og Porcelain, Herskeren skal høre til Kærnen i Troen.

Til dette Vers slutter sig Profetiernes Udtalelser om Loven, der er ualminde-
lig klare og tydelige. Der findes fem Vers, der uden Omskrivninger eller Anvendelse af
Billeder beskriver Loven som en Forkyndelse af Guds Ord paa Grundlag af de
guddommelige Aabenbaringer og støttende sig til Profetierne.

*La loy du Sol & Venus contendus
Appropriant l'esperit de prophetie:
Ne l'vn ne l'autre ne seront entendus,
Par sol tiendra la loy du grand Messie.*

V. V, 53

*Le diuin Verbe donra à la substance,
Côpris ciel, terre, or occult au laict mystique:
Corps, ame esprit ayant toute puissance,
Tant sous ses pieds comme au siege Celique.*

V. III, 2.

*Le diuin verbe sera du ciel frappé,
Qui ne pourra proceder plus auant:
Du reserant le secret esloupé,
Qu'on marchera par dessus & deurant.*

V. 11,27;

*Le corps sans ame plus n'estre en sacrifice,
Iour de la mort mis en natiuité:
L'esprit diuin fera l'ame felice,
Voiant le verbe en son eternité.*

*La naturelle à si hault hault non bas,
Le tard retour fera marris contents
Le Recloing ne sera sans debats,
En employant & perdant tout son temps.*

V. X, 84.

Loven, som vil blive ivrigt begæret af Kristne og Vantro, idet den tilrette-lægger Profetiens Aand, følger hverken den ene eller den anden af disse, men bevarer gennem Kristendommen den store Messias Bud.

Den meddeler Guds Ord til alt, hvad der er til, saavel i Himlen som paa Jorden eller skjult i det taaget uklare, idet Aanden faar hele Magten over Legeme og Sjæl saavel paa Jorden som i Himlens Bolig.g

Guds Ord bliver præget af Himlen, som ikke kan gaa længere frem; Hemmeligheden ved det Aabenbarede er tillukket, for at man skal kunne handle derefter og komme det imøde.

Ofret vil ikke længere være det sjælløse Legeme. Dødens Dag ændres til en Fødsel, Guds Aand vil gøre Sjælen lykkelig, der ser Ordet i dets Evighed.

Idet det naturlige stilles meget højt, det ophøjede ikke nedsættes, vil den sene Tilbagevenden gøre den Bekymrede tilfreds. Aabenbaringen bliver ikke uden Debat, men man bruger og spilder al sin Tid derved.

Loven er efter dette Forkyndelsen af en Tro, der ved en dogmefri Opfattelse af Guds Ord som Grundlaget for hele Tilværelsen, lærer os, at alt styres og ledes af Guds Aand. Som Ordet har lydt fra Profeterne, og som det mer eller mindre udpræget er blevet forklaret af de store Religionsstiftere, taler det igennem de opklarede Profetier om de store, evige Love, som Vi Kristne kender fra Biblen og Kristi Forkyndelse af de store Bud, der paabyder Kærlighed til Gud og Næsten, og indprenter os Troen paa Gud og et Liv efter Døden.

I Profetierne er alt belyst og bedømt ud fra et ubønhørligt Krav om Ærlighed og Retskaffenhed. Uret fordømmes, og Løgn er Løgn, hvem der end fremsætter den, og kan ikke bortfortolkes.

Det enkelte Menneske staar direkte og frit overfor sine Pligter mod Gud og Næsten og vil blive dømt efter sine Gernin-

ger, naar Sjælen efter Døden stedes for Guds Dom. Dersom vi i Tillid til vor jordiske Fornuft tiltror os at kunne fornægte eller forvanske de guddommelige Love, fører det ubønhørligt til vor Fordærv. Overfor disse velkendte, store Sandheder er Teorier og Forklaringer overflødige. Aabenbaringen er endnu tillukket. De store Mysterier opklares først senere.

Om Troen lærer Profetierne saaledes i Overensstemmelse med Biblen, at Verden styres og ledes af en almægtig og alvidende Gud, at Kristus er den store Messias, og at den hellige Aand behersker alt, Legeme og Sjæl. Det er Troen paa Gud, som den læres i Mose Bud og forkyndes af Kristus.,

Men Troen forkyndes, idet Profetierne bekræfter Biblens Udsagn, hvorefter Menneskeslægten har sin Oprindelse i Tiden. Vi erfarer, at den fra sin fjerne Begyndelse har gennemgaaet en Udvikling, har bredt sig over Jorden og fortsætter Tilværelsen, for at gaa sin Skæbne imøde efter en bestemt Plan. Vi lærer at opfatte Historiens Begivenheder og vor egen Tids Oplevelser som Led i en saadan planmæssig Udvikling, og vi erfarer, at Vi nu gennemgaar den store Krise, der omtales i Biblen.

Naar Profetierne tvinger os til at se Udviklingen ud fra disse i Forudsætninger, bliver vi nødsagede til at forsone os med den Tanke, at Menneskeheden som Helhed er stillet ganske paa samme Maade som Individerne og alt andet levende paa Jorden, der fødes, lever og dør efter store ukendte Love med en , bestemt Udvikling for Øje. Det er en fuldstændig Kuldkastning i af de fleste af vore tilvante Begreber. I Forhold til det enkelte Menneske er et Aartusinde et langt Tidsrum. Tusind Aar tilbage i Tiden fører til Oldtiden, og vor Historie kan ikke spores ret mange Aartusinder tilbage i Tiden, men alligevel maa det virke overvældende, naar Profetierne tidsbegrænser Udviklingen og stiller os Menneskeslægten Fuldendelse og Ophør i Udsigt i Løbet af nogle faa Åartusinder.

Vi har rig Lejlighed til at gøre lagttagelser, der Viser, at Livet omkring os udvikler sig efter en bestemt Plan, og at Udviklingen er tidsbegrænset. Vi behøver blot at følge en Bøgekernes Udvikling. Fra Frøplante bliver den til en Busk, som med Tab af Grene og Kviste udvikler en Stamme og vokser til et vældigt Træ, der hvert Aar sætter Knopper og udfolder sin Rig-

dom af Blade, alle af samme Type og bestemte til at visne, naar de har udført deres Hverv. Træet gennemlever sin Tid, udvikler Frugter, antager en bestemt Form, dets Vækst er begrænset, og vi ved, at det gaar en Alderdom og Død imøde. Et Væld af Kræfter arbejder sammen for at fuldbringe dette Resultat, uden at vi er i Stand til at forklare Aarsagen. Resultatet er planlagt fra Begyndelsen og bliver et andet, hvis Udgangspunktet er et Agern eller et Granfrø. Mennesket har ingen Andel deri, men det betragter en saadan Udvikling som ganske normal, fordi vi ser Træer paa alle Udviklingsstrin og kan anstille Sammenligninger. Men naar Træet har opnaaet en vis Alder, frembringer Knopperne Blomster, de Kræfter, der hidtil blev forbrugt til dets egen Vækst, tjener nu til at skabe Frugter, der spredes bort fra Træet. Udviklingen er ingenlunde en ensformig Trædemølle, men en Fortsættelse igennem en Række forskellige Stadier.

Vi har ingen Grund til at tro, at Menneskeslægtens Udvikling ikke skulde foregaa efter en lignende Plan, at den er skabt og lever for at udføre sin Gerning paa Jorden, og at den alvidende Visdom, der leder og styrer alt i Verden, ogsaa kender den Udvikling, der bliver Resultatet af Menneskenes Vilien og Stræben, saa nøje, at den forudser, hvorledes alt vil forme sig. Medens vi selv er afskaarne fra at kunne danne os nogen sikker Mening herom, maa vi lade os overbevise om, at vi ikke vil kunne drage Slutninger fra Fortiden om, hvad Fremtiden vil bringe os. Dette stemmer med Aabenbaringen, og naar den har kunnet fortælle os, at der vilde komme en Napoleon, en Wilhelm og to Muhammedanere, som styrter Menneskene i Fordærv, fordi de fornægter Gud og sætter deres Fornuft over de evige Love, og vi allerede har oplevet de to første af disse Ulykker, har vi al Grund til at stole paa dens Troværdighed, idet den forkynder, at Verden ved den almægtige Guds Vilje styres mod et bestemt Maal.

At Menneskeslægtens Skæbne er forudbestemt betyder ikke, at Mennesket er bundet til et fatalistisk forudbestemt Viljesliv. Profetierne viser tvertimod, at Udviklingen foregaaer under den Forudsætning, at Mennesket med alle dets Dyder og Fejl i Kraft af sine aandelige Egenskaber skal gøre den friest mulige

Brug af sine Evner og handle efter sin frie Vilje. Naar Udviklingen desuagtet tager sin bestemte Retning, sker det ved Guds Styrelse i Kraft af de uendelige Love, de samme usynlige Kræfter, som ordner alt i Himmelrummet og paa Jorden.

Fra Naturens Haand er vi Mennesker vidunderligt udrustede, vi sidder i aandelig Henseende inde med rige Udviklingsmuligheder, vi kan frit udforske alt, hvad der omgiver os, og vor Forstand gør .det muligt for os at erkende vor egen Begrænsning. Vi er allerede forlængst naaede saa vidt, at vi kan indse det umulige i at trodse de Love, der saaledes som Naturlovene styrer den materielle Verden. Paa mange Omraader har vi efterhaanden gjort vore ofte dyrekøbte Erfaringer og lært de Farer at kende, der er forbundne med at overskride vor Begrænsning. Men endnu synes vi ikke at ville erkende, at der ogsaa paa det aandelige Omraade eksisterer evige Love, som virker med samme Ubønhørighed og Logik, som Naturlovene, og ligesom disse begrænser vor Viljes Frihed. Nu indskærper Profetierne, at vi overvurderer den menneskelige Fornuft, dersom vi tror, at den alene kan raade os, og at vi frit kan handle efter dens Indskydelser, medens vi mer eller mindre bevidst tilsidesætter de evige Love. Det er i Virkeligheden lige saa uklogt, som da man i gamle Dage troede at kunne beherske Elementerne ved et Magtbud.

Historiens fortsatte Vidnesbyrd burde have overbevist os om det urigtige i vor Fremfærd. Den har vist os de Ulykker, som vore ufuldkomne Love og uklare Teorier har formaaet at forvolde indenfor de forholdsvis smaa Samfundsforhold. Men hvor langt tydeligere indskærper nu ikke Profetierne os de evige Love, idet de historisk dokumenterer for os, hvorledes Følgerne af vor Selvovervurdering i det voksende Samfund vil antage de frygteligste Former og føre til uanede Katastrofer, fordi vi vedbliver med at underkende deres Betydning.

Der forlanges, at vi frivilligt skal erkende disse Love, og at vi skal lyde dem i Kraft af vor Fornuft. Om Lovenes Indhold lærer Profetierne os, at det er de store evige Sandheder om Ærlighed og Retskaffenhed og om vore Pligter mod Gud og vor Næste. De har vaeret forkyndt for Menneskene fra Tidernes Begyndelse og danner Grundlaget for alle Trossamfund,

men uagtet Menneskene er naaede saa vidt, at de i vor Tid kan færdes overalt paa Jorden, i Luften og under Vandet, at vor Viden og Kunnen aldrig har været saa fuldkommen, medens vi roser os af vor Kultur, vil man se de samme Love overtraadt og aabent forkættrede i det private som i det offentlige Liv og mellem Statssamfundene indbyrdes.

Profetiernes klare Paavisning af de evige Loves Betydning henvender sig ikke til vor Følelse men til vor Forstand, idet de ved en Analyse af selve Begivenhederne viser, hvorledes Vantro og Ubillighed er Aarsagen til de beskrevne Ulykker. Bevisførelsen er saa klar og logisk, at enhver maa kunne forstaa, som blot vil forstaa. Det er et Vidnedsbyrd om vor Viljes Frihed, men det taler ikke til Fordel for vor Fornuft, at Profetierne samtidig kan aabenbare, at Menneskene vil stille sig afvisende overfor denne Bevisførelse, indtil Begivenhederne banker den ind i deres Hjerner med slaaende Argumenter. Menneskene er saa selvtilidsfulde og har levet sig saa stærkt ind i Troen paa deres egne Teorier, at ingen Advarsel, selv om den er nok saa alvorlig, kan hindre de kommende Ulykker. Den .katolske Kirke vil stille sig afvisende, „den Enøjede, den Røde, den Hvide, den Gulfarvede", V. IX, 1, vil holde deres Kurs. Men ingen menneskelig Magt vil kunne standse de aabenbarede Sandheder, og Opklaringen vil indlede den religiøse Omvæltning.

Vi skal søge Vidnesbyrdene om Guds Ord hos de store Forkyndere uden at fortabe os i jordiske Dogmer, vi skal forstaa deres Udsagn paa en ærlig og naturlig Maade, og der er givet os et Forbillede for, hvorledes de skal forstaas i den Maade, hvorpaa Profetierne bedømmer Historiens Tildragelser.

I Modsætning til Udtalelserne om Loven, udtrykker de Vers, der omtaler Lampen, sig helt igennem i Billeder, der maa sætte Fantasien i Bevægelse. Der findes Udtryk, der viser heñ til nogle senere Udtalelser om Troens Udbredelse i Europa. Versene vil i det efterfølgende blive forklarede ud fra den Forudsætning, at de omhandler Familien og Hjemmet, og at Flammen betegner Arnens Ild. Denne Udtydning synes at stemme med de øvrige Udtalelser og den Maade, hvorpaa de samme Billeder findes anvendt andetsteds i Profetierne.

Disse Vers er at opfatte som Led i Troen, og adskiller sig tydeligt fra den efterfølgende Række Vers, der skal henlede Opmærksomheden paa nogle Mysterier, som skal bekræfte Profetiernes Udsagn, og som vil blive opklarede **inden** Adveniesens Ophør.

*Sous les antiques edifices vestaux,
Non esloignez d'aqueduct ruyne.
De Sol & lune sont les luisans metaux,
Ardente lampe, Traian d'or burine.*

V. V, 66.

Under de gamle Vestatempler, ikke langt fra den ødelagte Vandledning findes Solens og Maanens lysende Metaller, **den brændende Lampe**, Trajans Guld begravede.

En naturlig Forklaring vil være, at vi skal søge og finde Solens og Maanens Metaller, Guld og Sølv, det vil sige Rigdom, Lyset ,og Trajans Guld, hvorved tænkes paa de vel anvendte Penge, under Vestatemplet, Hjemmets Helligdom. Den ødelagte Vandledning ,kan tydes som Resterne af den gamle romerske Tro, idet Vand og Vandledning opfattes som Troen og dens Udbredelse, paa samme Maade som disse Billeder vil findes anvendt i de følgende Vers.

Lampens Plads er altsaa Hjemmet med Arnens hellige Ild, som vi skal dyrke med samme Omhu, som det skete ved Romernes Vestadyrkelse. Der skal vi finde Rigdommen og den rette Anvendelse for Frugterne af vort Arbejde.

*Le camp du temple de la vierge vestale,
Non esloigné d'Ethne & monts Pyrenees:
Le grand conduit est caché dans la male,
North gettez fleuves & vignes mastinees.*

V,II, 17

Vestatemplets Plads er ikke langt fra Ætna og Alperne. Den store Tilledning er skjult i det Onde. Norden udsender Floder, og Vinbjerge hærges.

*Sardon Nemaus si haut deborderont,
Qu'on cuidera Deucalion renaistre.
Dans le colosse la plus part fuyront,
Vesta sepulchre feu esteinf a apparoistre.*

V. X, 6.

De vil oversvømme Sardinien og Nimes saa stærkt, at man vil tro, at Deukalion genfødes (som en Syndflod). De fleste skal flygte ind i Kolossen (Romerkirken?). Hvor man har begravet Vesta (i Italien), vil Ilden synes udsukt.

Skønt Vestadyrkelsen har hjemme i Italien, vil Strømmen komme fra Norden, medens Vinbjergene hærges; naar Bevægelsen er stærkest, synes Vestas Ild slukt i Italien. I de Lande, hvor det Onde har Magten, vil Strømmen være skjult, den tør ikke vise sig.

*Quand lampe ardente de feu inextinguible,
Sera trouué au temple des Vestales.
Enfant trouuée feu, eau passant par crible:
Perir eau Nymes, Tholose cheoir les halles.*

V. IX, 9.

Naar **Lampen**, der brænder med den uuds lukkelige Ild, findes ved Vestas Tempel, Ilden og Barnet finder hinanden, idet Vandet passerer gennem Sigten, forsvinder Vandet i Nimes og styrter Hallerne i Toulouse.

Man vil heraf kunne uddrage den Lære, at naar Hjemmet igen bliver Grundlaget for Samfundet, vil Barnet finde tilbage til Hjemmet. Det vil blive Resultatet, idet man undersøger Troen i dens Enkeltheder (Vandet passerer Sigten), men i Syden søger man ind under den katolske Kirkes Beskyttelse, og Strømmen (Troen) viger tilbage i Sydfrankrig.

Billedet med Strømmen, der breder sig, genfindes senere ved Omtalen af den nye Tros Udbredelse. Det tyder paa, at Troen vil lægge Hovedvægten paa Hjemmet som Grundlaget for Samfundet og vil komme til at lægge en Dæmper paa den moderne Samfundsbevægelse, der fører til den stærke Sammenpakning af Mennesker i Byerne og virker opløsende paa Sammenholdet indenfor Familierne. Den fremsatte Fortolkning vil sikkert bekræftes ved nøjere Undersøgelse, og indtil videre tør man i hvert Fald gaa ud fra, at Lyset gælder Hjemmet og Arnen. Forstaaelsen af, hvad der siges om Nimes, vil først blive mulig en Gang i Fremtiden under Begivenhedernes videre Forløb.

I Tilslutning til, hvad der allerede er sagt om Grundlaget for det kommende Samfund, bebuder Profetierne en indgribende Ændring af Kirken og Gudsdyrkelsen.

*Temples sacrez prime façon Romaine,
Reietteront les gofres fondements,
Prenant leurs loix premieres & humaines
Chassant non tout des saints les cultements.*

V. II, 8.

Kirkerne, helligede paa den første romerske Maade, bortkagster de foldede (uklare, udviklede) Grundsætninger, idet de antager deres første, naturlige Love, uden helt at forjage Dyrkelsen af de Hellige.

Samtidig med Bortkastelsen af Dogmerne skal man altsaa søge tilbage til den oprindelige kristne Gudsdyrkelse, som Forbillede for Kirketjenesten.

Der findes to Vers, der omtaler religiøse Skikke, men de giver ingen direkte Anvisning paa Ændringer eller Forskrifter for deres kommende Form. De synes i det Væsentlige kun at være Udtryk for den samme Kritik, som Profetierne stadig anvender overfor de menneskelige Paafund, der er dikterede af vore timelige Bekymringer. De bærer Præg af at være fremsatte for at fremhæve den Ængstelse og Utryghedsfølelse, der har grebet saa stærkt om sig under Adveniensen.

*A son haut pris plus la lerne sabee,
D'humaine chair par mort en cendre mettre,
A l'isle Pharos par Croissars Perturbee,
Alors qu'a Rodes paroistra dur espectre.*

V. V, 16.

Naar den er paa sit højeste, ophører den sabæiske Lerne (Besynderlighed) at brænde de døde Menneskelegemer til Aske, den bliver forstyrret af Korsfarerne paa Øen Pharos, naar det skrækkelige Syn viser sig paa Rhodos.

Korsfarerne er Frivillige, der bekæmper Barbarerne under deres store Angreb paa Europa, og Barbarernes Tilsynekomst er antagelig Anledningen til den antydede Rædsel paa Rhodos.

Naar **Ligbrændingen** omtales ved denne Lejlighed, maa det være for at betegne den som en **meningsløs Skik**, der efterhaanden maa være kulmineret og er bleven afskaffet andre Steder, forinden den omsider udryddes her. *Lerne* skal kunne afledes af *lerema*, som paa Græsk betyder Taabelighed.

*Entre deux cymbes pieds & main estachez,
De miel face oingt, & de laict substanté,
Guespes & mouches, fitine amour fachez
Pocclateur faucer, Cyphe tenté.*

V. VI, 89.

Den Salvede, der staar mellem to Forhøjninger og med Haanden afviser Hvepse og Fluer, som af Kærlighed til Ynglen er ivrige efter **Honning** og Mælkesubstans (søger Føde), vil som Iskænker helde udenfor det fremrakte Bæger.

Cyphe er det latinske *scyphus* og betegner et Bæger. En Præst som skænker Vin i det fremrakte Bæger, findes i vore Kirker, efter at der er indført Særkalke. *L'oint*, den Salvede, kan ikke bestemt bruges til at betegne en protestantisk Præst, det er derfor maaske nok for dristigt at sætte Verset i Forbindelse med den nye Nadverskik med Særkalke, der i de senere Aar har vundet Indpas i de protestantiske Kirker af Frygt for Smittefare ved Brugen af Fælleskalcken.

Om Nadverens Sakramente udtales deri Slutningen af Brevets første Spaadom B. 70, at ved den nye Tros Udbredelse overalt skal den hellige og ubesmittede Hosties Offer blive bevaret. Dette behøver næppe Forklaring, eftersom Loven bygger paa Kristus som den store Messias, der ved sin Lidelse og Død har aabenbaret Synden for Menneskene. Efter den Udtalelse, der findes i Verset om Loven V. II, 13, og som forkynder, at Ofret ikke vil forblive det sjælløse Legeme, idet Dødens Dag bliver til en Fødsel, tør man sikkert gaa ud fra, at Beretningen i Evangelierne om Nadverens Indstiftelse vil finde en ændret Forstaaelse, der udelukker al Strid om dens rette Betydning, og det er ikke utænkeligt, at man deri snarere vil finde et Udtryk for, at vi til Kristi Ihukommelse skal bekende os rede til at ofre os selv for vor Næste, og at vi skal erkende, at vor medfødte Trang til at hjælpe andre i Virkeligheden kun er vor Pligt.

Profetiernes Trosopfattelse lægger hele Vægten paa, den rette Erkendelse af vort Forhold til Gud og Næsten. De formelle Spørgsmaal om Kirken og Gudsdyrkelsen er det mindre væsentlige og berøres saa lidt som mulig i Profetiernes Fremstilling af vort Trosforhold.

Vi stiles overfor en Trosopfattelse, som vi skal forklare forstandsmæssigt for os selv og prøve i Forhold til vore tilvante Begreber. Dermed er vor Stilling til Profetiernes Forkyndelse paa Forhaand fastslaaet. Den Enkelte kan ikke, saaledes som Profetierne, bebuder, at det vil ske i den katolske Kirke, rent ud fornægte den erfaringsmæssig konstaterede Aabenbaring eller afvise den som Mystik men maa underkaste den en nøje Granskning; for at komme til Forstaaelse af dens Indflydelse paa hans egen Opfattelse af Tilværelsen. -

Videnskaberne, der bygger paa en gennem Erfaringerne bestyrket Tro paa en evig Logik og en derpaa støttet Aarsagssammenhæng, har erfaret, at det logiske Grundlag hører op overalt, hvor Mennesket i Kraft af sin ufuldkomne Fornuft gør sin frie Vilje gældende. Aabenbaringen rokker ikke ved Logiken, fordi den lærer os, at en almægtig Vilje styrer og leder Verden. Det er uberettiget at drage den Slutning heraf, at Tilværelsen skulde være afhængig af vilkaarlige Tilfældigheder. Den rokker heller ikke ved vor personlige Frihed, idet den viser os, at vi aandeligt er underkastet store, evige Love. Den viser os kun vore egne ufuldkomne Handlinger og deres Følger i rette Aarsagssammenhæng. At tillægge Gud menneskelige Ufuldkommenheder, saasom Vilkaarlighed, Grusomhed, Svig, Uærlighed, er at tage hans nvan forfængeligt. Aabenbaringen er tvertimod et uomstødeligt Vidnesbyrd om, at den evige, retfærdige Gud styrer vort aandelige Liv efter samme ophøjede Logik, som den vi kender fra den materielle Verden. Guds Styrelse er vor eneste Sikkerhed, at bygge paa den menneskelige Fornuft vil derimod være, at bygge paa Tilfældigheder.

Den umiddelbare Erkendelse af, at Gud aabenbarer sig for os gennem alt, hvad der foregaar i Verden, maa udelukke alle mystiske Forklaringer. Man vil se Profetierne advare indtrængende mod at indlade sig paa Aandemaneri.

*Le dix Calendes d'Auril de faict Gotique,
Resuscité encor par gens malins: '
Le feu estainct, assemblee diabolique,
Cherchant les os du d'Amant & Pselin.*

V. I, 42.

Tiendedagen før den første April vil endnu en Gang blive kaldt i Live af onde Folk af god, gothisk Opdragelse, idet den djævelske Forsamling, naar Lyset er slukket, søger efter de Rester, der stammer fra Kære og Afdøde.

De sidste to Linjer af Verset handler tydeligt nok om Aande-materialisationer, *faict* kommer af *factis*, et romansk Ord, der betyder at være vel uddannet, godt opdraget. *Du* er Participium af *devoir*, Udtrykket *d'amant & pselin* har givet Anledning til forskellige Udtydninger, *Pselin* kan læses som *selin*, *psellos* betyder at tale utydeligt, læspende, *selina* Maanen, men der er ingen Grund til at fordybe sig i disse Udtryk.

Det er heller ikke oplyst hvilke Skikke, der omtales som hørende til den 10de Calendas i April, der betegner 10 Dage forud for den 1ste April; antagelig er det en hentydning til nogle romerske Mysterier, der var henlagt til Slutningen af Marts. Af det samlede Indhold vil man, imidlertid kunne forstaa, at Verset er en Advarsel mod Aandemaneri, der rettes til de højere Samfundsklasser blandt Gotherne.

Profetierne ændrer vor Opfattelse af Begrebet Mystik. Dersom alt, hvad der er skjult for den menneskelige Forstand, skulde betegnes som Mystik, maatte hele Tilværelsen kaldes Mystik. Ordets Betydning er derfor i Virkeligheden indskrænket til de Erfaringer, der strider mod de anerkendte videnskabelige Grundsætninger. Det maa da erindres, at det som Regel beror paa et Skøn, hvad man videnskabeligt vil anerkende som Erfaringer, og at meget af det, der betegnes som Mystik, ogsaa kan skyldes Erfaringer, som man ikke ønsker at anerkende eller rent ud fornægter.

Man har Erfaringer nok om Fremsynethed, men Aabenbaringer betegnes som Mystik. Idet Profetierne stiller os overfor en dokumenteret Forudsigelse om Begivenheder femhundrede Aar frem i Tiden, bliver man nødsaget til at erkende, at de eksisterer ligesaa naturligt, som alt andet omkring os, og at de maa undersøges som Realiteter. Vi kan da gøre den Erfaring, at Aabenbaringer ikke har til Formaal at indskrænke vor personlige handlefrihed.

Der foreligger i Profetierne en Forudsigelse om Udviklingen i de næste hundrede Aar, der fortæller os om Moralens Udvik-

ling, om Romerkirkens Stivsind, om de kommende gode Aar og de Ulykker, der vil følge efter, men den røber intet om vore personlige Bekymringer. Vi **Danske** vil ikke blive forbavsede, dersom vi drages ind i Begivenhederne, men Oplysningen kan ikke bruges i vor timelige Interesse. **Begivenhederne vil indtræffe, som det er forudsagt, men vi kan være sikre paa, at det vil gaa som med Hertugen af Berrys Mord, der indtraf nøjagtig midt imellem de Tidspunkter, der skulde synes bestemte i Forudsigelsem. Den samme Egenskab vil man finde hos Biblens Profetier.**

Der er intet mystisk ved vor Samvittighed, den er et naturligt Tilbehør til hvert enkelt Menneske, som man ikke kan bortforklare. Efterhaanden som Tiden skrider frem, og de varslede Begivenheder melder sig, vil selv den bedst tilkæmpede Overbevisning, der ikke føler sig i Overensstemmelse med Samvittigheden, blive rokket. Der er Ting, som det ikke er behageligt at høre, naar de fremsættes paa den Maade, som det sker i Profetierne, og naar man lærer Samvittigheden at kende, vil man næppe føle sig tryk i Troen paa, at den ikke skulde kunne, behandles erfaringsmæssigt.

Videnskaben vil heller ikke føle sig sikker paa Rigtigheden af de forskellige Læresætninger, hvorefter man mener at raade over ubegrænsede Tidsrum. De otte Tusinde Aar, som Profetierne regner med fra Skabelsen til Mars Cyklus Tilbagekomst, er adskillige Gange mere end et Menneskes Levetid men alligevel et begrænset Tidsrum, der vil kunne forklare meget, som hidtil har været Mystik. Verdenshistoriens sagnagtige Begyndelse, Samfundenes gradvise Udvikling, den Mærkelighed, at Menneskene i Løbet af et Aarhundrede pludselig ompænder Kloden med Jernbaner og Telegrafer, alle disse Ting passer langt bedre med en Organisme i Udvikling end med Tanken om en Fortsættelse fra Evighed til; Evighed. Og det er ikke urimeligt at tænke sig, at vi netop nu, da Menneskene er naede til at leve ret ensartet overalt paa Jorden, kunde være naede til et af de afgørende Punkter i Menneskeslægtens Udvikling.

Vore Begreber om Mystik maa derfor ændres, thi hvor noget faar Præg af Mystik, vil det sandsynligvis kun være Tegn paa, at vi er gaaede ud fra gale Begreber, medmindre det, som i

foranstaaende Vers om Aandemaneri, kan tilskrives onde Menneskers Bestræbelser.

Der er Udtalelser i Profetierne, der tyder paa, at vi staar foran overraskende Opdagelser, der vil føre til yderligere Erkendelse af Tilværelsens Gaader. **I et af Versene, Side 128, knyttes Nostradamus, Nildeltaet med Pyramiden og Kongen af Danmark sammen, som om Pyramiden og Profetierne skal supplere hinanden. Dette kan kun forstaas saaledes, at der vil komme en lignende Opklaring angaaende Pyramidens Mysterium, som den, i der nu er bleven mulig med profetierne.** Det turde være tvivlsomt, om Nostradamus selv har kendt Pyramiden, og Profetiernes Omtale af den indskrænker sig til de anførte Ord i de senere Tider har Interessen for den været stærkt tiltagende, og der er meget, der kunde tyde paa, at den rummer Hemmeligheder. Naar Profetierne sætter saa korte Tidsgrænser for vor Slægts Levetid paa Jorden, kan Pyramiden ikke høre til dennes Historie, men maa da blive et bindeled med forudgaaende Eksistenser, som vi endnu savner Kendskab til.

Andre Opklaringer vil fremkomme ved forskellige Fund. Det er umuligt paa Forhaand at afgøre, hvorvidt Udtalelserne gælder et enkelt eller flere Fund, eller hvori selve Fundene bestaar. **Der vil blive fundet nogle uendeligt ophøjede Legemer,** og forskelligt kan tyde paa, at det er de gamle Lovens Tavler, som **Moses** modtog paa **Sinai**, der atter vil komme tilstede. I det følgende gengives de herhen hørende Vers i tre Grupper.

Der skal findes et Gravsted med Resterne af en romersk Stormand, der benævnes Triumvir.

*Au fondement de la nouvelle secte,
Seront les os du grand Romain trouuez.
Sepulchre en marbre apparoistra couuerte,
Terre trembler en Auril, mal enfoüetz.*

V. VI, 66.

*Du Triumvir seront trouuez les os,
Cherchant profond thresor ænigmatique.
Ceux d'alentour ne seront en repos
Ce concauer marbre & plomb metalique.*

V.V,7

*Quand le sepulchre du grand Romain trouué,
Le iour apres sera esleu Pontife:
Du Senat gueres il ne sera prouué,
Empoisonné son sang au sacré scyphe.*

V. III, 65.

Ved Grundlæggelsen af den nye Sekt bliver den store Romers Ben fundne. Et med Marmor tildækket Gravsted kommer til Syne, ved et Jordskælv i April bliver det daarligt tildækket. Triumvirens Ben bliver fundne, idet man søger efter den dybe, gaadefulde Skat. De omstaaende vil ikke være i Ro for at udgrave dette Marmor og Blymetal.

Dagen efter at den store Romers Grav er fundet, bliver der valgt en Pontifex (Biskop eller Pave), og han skal næppe være bleven godkendt af Senatet, da forgiftes hans Blod ved den hellige Kalk.

De følgende Vers omtaler et lignende Fund i Forbindelse med Jordskælv, der flytter og kløver en Porfyrstøje og aabenbarer nogle Inskriptioner, idet der samtidig fortælles om en røvet Skat.

*Auant qu'aduienne le changement d'Empire,
Il aduendra vn cas bien merueilleux:
Le champ mué, le pillier de porphire,
Mis, translaté sus le rocher noilleux.*

V. I, 43.

*Au quart pillier lon sacre à Saturne,
Par tremblant terre & deluge fendu
Soubs l'edifice Saturnin trouuae vrne,
D'or Capion rauy & puis rendu.*

V. VIII, 29.

*De fin porphire profond collon trouuee
Dessouz la lauze escript capitolin:
Os poil retors Romain force prouuee,
Classe agiter au port de Methelin.*

V. IX, 32.

*Les simulachres d'or & d'argent enflez,
Qu'apres le rapt au feu furent iettez,
Au descouuert estaincts tous & troublez,
Au marbre escripts, prescripts intergetez.* V. VIII, 28.

Forud for Forandringen af Herredømmet hænder der noget meget vidunderligt; ved et Jordskælv flyttes Pillen, der er opført af Porfyr, hen over den knudrede Klippe.

Pillen, der forlængst var helliget til Saturn, er til Fjerdedelen kløvet ved Jordskælv og Oversvømmelse, under den saturninske Bygning har man fundet Urnen med Capions Guld, der var røvet og derefter givet tilbage.

Til Slut findes dybt under Porfyrstøtten den flade Sten med kapitolsk Indskrift, der viser en romersk Styrke med snoet Overskæg, der fører en Flaade til Havnen ved Mitylene.

Da Gudebillederne, der var fyldte med Guld og Sølv, som efter Rovet blev kastede i Ilden, er tilintetgjorte og ryddede til Side, er der **Inskriptioner paa Marmoret**, da man opdager dem, udstedes der Forbud.

Forandringen af Herredømmet svarer til det i Brevets første Spaadom, B. 58, anvendte Udtryk, hvilket kan tyde paa, at **Begivenheden først kan ventes under den tredje Omvæltning**. Det er ikke oplyst, hvad der skal forstaas ved Capions Guld; ifølge le Pelletier røvede en romersk Konsul, *Cepion*, i Aaret 106 f. Chr. uhyre Tempelskatte, som han paa Flugten maatte kaste i Sumpene ved Toulouse.

Der berettes derefter udførligt om et Fund, hvorved de uendelig ophøjede Legemer vil komme til Syne, der kun maa blive set af nogle faa indviede, og som derefter uopholdelig skal skjules for Menneskene. Hensigten er tydelig nok at forberede dette Mysteriums Opklaring saaledes, at man ikke handler ubetænk-somt eller skødesløst med det genfundne, naar Opdagelsen sker.

*Qui ourira le monument trouué,
Et ne viendra le serrer prompiement,
Mal luy viendra & ne pourra prouué,
Si mieux doit estre Roy Breton ou Normand.*

V. IX, 7.

*Corps sublimes sans fin à l'oeil visibles,
Obnubiler viendront par ces raisons:
Corps, front comprins, sens chief & invisibles,
Diminuant les sacrees oraisons,*

V. IV, 25.

*L'oeil par object fera tel excroissance,
Tant & ardante que tombera la neige:
Champ arrousé viendra en décroissance,
Que le primat succombera à Rege.*

V. X, 70.

*L'Arc du tresor par Achilles deceu,
Aux procrees sceu la quadrâgulaire:
Au faict Royal le cômêt sera sceu
Corps veu pêdu au veu du populaire.*

V. VII, 1.

Det skal gaa den ilde, der aabner det fundne Monument og ikke uopholdelig lukker til for det, og han skal ikke kunne afgøre, om det helst skal være en bretonsk eller en normannisk Konge.

De uendelig ophøjede Legemer skal, naar de bliver synlige, tilhylles, fordi Legemerne ved overfladisk Opfattelse vil formindske den fornemste og usynlige Mening ved de hellige Udsagn.

Ved Synet af Genstanden vil øjnene blive i den Grad aabnede, saa stærkt og brændende, at Sneen vil falde og de forbrændte Agre svinder ind, saaledes at Primas bukkes under for Kongen.

Naar Skattens Skrin er blevet skjult paa højtidelig Maade, efter at Menneskene har erkendt det firkantede, naar Omstændighederne ved den kongelige Handling bliver kendt, forkyndes det for Almenheden, at Legemerne er blevne sete.

Af Verset, V. X, 70, fremgaar det, at Kongen skal være den aandelige Leder. *Par Achilles* betegner den højtidelige og pompøse Maade, hvorpaa Akillevs Bedrifter besynges i den græske Heltedigtning.

Der gives ingen yderligere Forklaring angaaende Fundene, men da alene Bevidstheden om de ophøjede Legemers Eksistens skal være tilstrækkelig til at overbevise hele Menneskeheden om Troens Sandhed, kan de umulig give Anledning til Opstilling af Theorier og Dogmer eller have Karakter af gaadefuld og dunkel Mystik. Fundene vil næppe fremkomme ved Eftersøgning, og at anstille Betragtninger over deres mulige Indhold og Beskaffenhed er sikkert ikke til nogen Nytte. De vil fremkomme

som et Led i Udviklingen, naar Tiden er inde, og som det vil ses, findes der ingen Angivelse af Findestederne. I andre Vers forekommer der Udtalelser om skjulte Skatte, der skal findes forskellige Steder, men det er altid i Forbindelser, der nærmest tyder paa, at de har skullet tjene til at aflede Opmærksomheden fra de her fremdragne Vers. Det maa sluttelig ikke glemmes, at de fremdragne Vers er sammenstillede vilkaarligt, og at man ikke maa tillægge den Orden, hvori de meddeles, for stor Betydning ved Bedømmelsen af deres Indhold.

Ingen menneskelig Magt kan paatvinge os en Trosopfattelse, der er i Strid med vor Overbevisning. Historien lærer, at alle Forsøg herpaa fører til Ufred, Nød og Elendighed, thi Troen er et rent personligt Anliggende. Profetierne former ikke den kommende Tro men fordrer, at vi skal tro i Overensstemmelse med vor Erkendelse af Tilværelsen. Troen kan derfor først udformes, naar vi er komne til Klarhed over vor Begrænsning. Der er i det foregaaende gjort nogle Forsøg paa at vise, hvorledes den modtagne Aabenbaring nødvendigvis flytter Grænserne for vor Viden.

Profetierne aabenbarer os en Forudviden, der ligger saa langt over vor menneskelige Forstand, at dens Indhold og Troen, der forkyndes, kun kan hidrøre fra den almægtige og alvidende Gud og er et positivt Vidnesbyrd om, at Gud leder og styrer Verden og dømmer vore Gerninger.

Profetierne rokker ikke ved den videnskabelige Tro paa, at Verden styres med en ubøjelig Logik, tvertimod viser de os, at ogsaa vor frie Vilje er undergivet tilsvarende Love, og at hele Udviklingen ikke blot er logisk men ogsaa retfærdig.

Men det er en Misforstaaelse ud fra vore Erfaringer at drage den Slutning, at Udviklingen varer evigt og bestemmes ved vor Vilje. Vi lærer tvertimod, at Tiden er begrænset, og at Verden styres med et bestemt Formaal. Vi er ikke holdt uvidende om dette Forhold, Bevidstheden herom ligger latent i vor Samvittighed, og vore Pligter er ustandselig blevne foreholdt os, men vi har været saa optagne af os selv, at vi ikke har lagt tilbørlig Vægt derpaa. Vi har i Troen paa vor egen Fuldkommenhed tiltroet os selv paa egen Haand at kunne ordne, ikke alene vore egne, men hele Verdens Anliggender. Den historiske Skildring

forklarer os Følgerne af vor Selvoervurdering og viser os Straffen som det logiske Resultat af vore Handlinger.

Hvad der er fortalt om Troen gør os opmærksom paa, at vi selv her paa Jorden er i Stand til at finde al den Vejledning, der er fornøden, for paa rette Maade at kunne erkende vor Stilling i Forholdet til Gud og vor Næste. Profetierne viser os bestandigt Menneskene som Mennesker, vi bliver overladt til os selv med vor Forstand, vor Tro og vor Samvittighed og skal selv klare vore Sager paa Jorden, saa lange vi lever, og vi bliver ikke stillet overfor Vilkaar, der kunne forhindre os i at handle frit efter vor Overbevisning.

Herved stilles vi først overfor det trosmæssige og det, der maa blive det centrale i den kommende Tro, nemlig Troen paa Sjælens Udødelighed. Vi maa tro paa, at vi lever vort Liv paa Jorden med Ansvar overfor Gud, for at bevare og udvikle vor Sjæl og med Muligheden af Sjælens Fortabelse. At vort jordiske Liv skal leves i Overensstemmelse med Mose Bud og Kristi Forkyndelse, derom behøver vi ikke at tvivle, thi det kan vi erfare af Historiens og Profetiernes Dom over, hvad der er sket.

Gennem hele denne Orientering staar vi imidlertid først ved Begyndelsen af Profetiernes Virksomhed. Der er gjort Rede for Udgangspunktet for den kommende Bevægelse, skabt et Grundlag for vor Bedømmelse af, hvad der foregaar, men den fulde Klarhed over Profetiernes Indhold faar vi først efterhaanden, som Udviklingen skrider fremad.

Virkningerne af Profetiernes Opklaring.

I Tilslutning til det, der er meddelt i det foregaaende afsnit, indeholder Profetierne endnu en afdeling Vers, der fortæller, hvorledes Opklaringen vil blive modtaget, **og hvorledes den nye Trosopfattelse vil kæmpe sig frem i Løbet af de kommende Tider.** Men forud for disse Vers bliver det nødvendigt at se lidt nærmere paa det Resultat, hvortil vi er komne igennem de foregaaende Undersøgelser.

Nostradamus Profetier har uimodsigeligt vist sig at være en Forklaring til Biblens Udsagn om de Prøvelser, Menneskene vil blive underkastede forud for Kristi Genkomst, og skildrer vor Tid som Guds Vredes store Dag, da Kristus skal tilkæmpe sig den endelige Sejr over Menneskets arvefjende, Synden.

Skønt Biblen overalt omtaler disse Hjemsøgelser som nær forestaaende, har vi vænnet os til at betragte dens Spaadomme som liggende saa langt fremme i Tiden, at de varslede Begivenheder ikke vilde gribe ind i vort daglige Liv, og man har næret en ubegrundet Tro paa, at de ikke vilde være forenelige med den regelmæssige Tingenes Tilstand, som vi lever i. Ved Profetierne modtager vi imidlertid en utvetydig Tilkendegivelse om, at vi befinder os midt inde i dette store Opgør. Nostradamus har i en Aabenbaring modtaget sin Viden og gengivet den i en saadan Form, at den nu, i aaret 1920, kan blive forstaaet af os. Det er Hensigten med Aabenbaringen at vise os Tingenes rette Sammenhæng, for at vi ikke blindt skal gaa de kommende Ulykker imøde. Den kommer som en advarsel paa et Tidspunkt, da Sindene burde være stemt til

Alvor, og da Europa ligger i Kaos efter de tyske Rigers Sammenbrud.

Det første Spørgsmaal, der rejser sig, bliver om Profetierne virkelig kan siges at være i Overensstemmelse med Biblens Udsagn. En saadan Undersøgelse kan ikke foretages paa Grundlag af de hittidige Fortolkninger af Biblen fordi disse Fortolkninger mere eller mindre bevidst nødvendigvis maa være prægede af de dogmatiske Opfattelser, der ligger til Grund for de forskellige Trossamfund. Biblen, og navnlig Johannes Aabenbaring, bruger overalt Billeder, Aab. 1,1. Der forlanges udtrykkeligt, at de skal opfattes som Billeder, det er atter en Indrømmelse til vor Frihed, at vi kan lægge vor egen Mening i disse Billeder, men vi vil blive dømt efter den Maade, hvorpaa vi fortolker dem og den Tro, vi lægger til Grund for vor Forstaaelse af dem. I det følgende skal der derfor gøres et Forsøg paa at vise, hvorledes Billedsproget i Johannes Aabenbaring kan forklares ud fra Udsagnene i Nostradamus Profetier.

Johannes Aabenbaring gør Kristus identisk med Guds Ord. Idet han overtager Riget, Aab. 19,11, kaldes han trofast og sanddru, han dømmes og kæmper med Retfærdighed, han er Kongernes Konge, Aab. 19,12, og hans Navn kaldes Guds Ord, Aab. 19,13. For Guds Trone synges en ny Sang, Aab. 5,9, 14,3, Mose og Lammets Sang, Aab. 15,3. Det er en Tro, der bygger paa de ti Bud og de store Kærlighedsbud, der er forkyndt af Kristus, og Kristus taler Guds Ord og skal styre og lede os, Aab. 19,16. Vi genfinder her det samme Krav om en dogmefri Opfattelse af Kristi Forkyndelse, som det, der fremsættes, ved den umiddelbare Tro paa Gud, som forkyndes i Profetierne.

Biblen retter sit Krav til det enkelte Menneske og gaar ud fra, at Mennesket med dets frie Vilje og store aandelige Evner skal adlyde frivilligt og handle efter sin personlige Overbevisning. Vi har Evne til at skelne mellem Godt og Ondt og skal afholde os fra det Onde, men ikke ved Tvang fra Gud. Derfor forkynder Biblen ogsaa, at vi skal skue ind i Frihedens fuldkomne Lov, Jac. 1,25, og dømmes efter Frihedens Lov, Jac. 2,12. Vi er altsaa frit stillede i vore Handlinger, men vi skal vide, at det Onde fører til Fortabelse.

Kristus har gennem sin Lidelse og Død lært os at erkende

Synden. Det forklares nærmere for os, Aab. 6,1-16, idet han for Guds Trone aabner de syv Segl. Det første viser, at vi vil misbruge Magten til Tyranni, det andet, at Rigdom vil gøre de Tjenende ulydige og frembringe Oprør, det tredje lærer, at Visdom og Styrke fører Menneskene til Egenkærlighed og Materialisme og til at søge ublu Fordel, medens det fjerde aabenbarer, hvorledes det, som burde være Ære, Pris og Velsignelse afføder Misundelse, Tvivl, Død og Fortabelse. Alt, fordi vi handler mod de store guddommelige Love og er uretfærdige mod vore Medmennesker. Det femte Segl aabenbarer nemlig, at Menneskene har Krav paa Retfærdighed. Da Kristus aabner det sjette Segl, lærer vi, at vore Synder røver fred og Lykke paa Jorden og gør Verden utryg for alle saaledes, at Vredens store Dag maa komme. Kraften, Rigdom, Visdom og Styrke, Ære og Pris og Velsignelse tilkommer Kristus, Aab. 5,12, de skal bruges efter Kristi Forskrift.

Denne Del af Kristi Lære er bleven forkyndt for os af Kristus selv og har været kendt fra Kristi Dage. Vi har forlængst lært, hvad dens Misbrug fører til, ligeledes er de Retskafne blevne beseglede saaledes, at vi alle maa erkende Retskaffenhed som en Dyd hos vore Medborgere, hvor vi møder den, men det har ikke ført Menneskeheden som Helhed til den rette Erkendelse.

Da brydes det syvende Segl, og Ilden fra Gud sætter de jordiske Kræfter i Bevægelse. Da den første Engel basuner, vækkes Ødelæggelseslysten paa Jorden, da den anden basuner, bliver Havet utrygt, ved den tredje forbitres Menneskenes Sind, og den fjerde basunende Engel aabenbarer, hvorledes Troens Lys formørkes, forinden de tre sidste Engle skal bringe deres Budskab.

Hvad disse Engle meddeler, svarer nøjagtigt til Profetiernes Spaadomme om den store Adveniens og de Begivenheder, som der berettes i forbindelse med de tre Omvæltninger.

Det første af de tre Veer, Aab. 9,1-12, skildrer Hærskarers Færden. De skader ikke Græsset og mere piner end dræber Menneskene; dette stemmer med Karakteren af Napoleonskrigene. At Græshopperne har en Konge af ringe Herkomst ved Navn Apollyon passer med Napoleons Herkomst og nævner ham endogsaa ved hans virkelige Navn.

Det andet Ve, Aab. 9,12-21, da den sjette Engel basuner, beskriver, hvorledes der aabnes for Muhamedanerne, der indleder Krigene. Nu er der ikke Tale om Skaansel hverken for Mennesker eller døde Ting. Hærene dræber Mennesker i Massevis, og Menneskene handler ugudeligt og egenkærligt. Der er syv Tordner, der taler; det ligger nær at tænke paa de syv Riger, der tilintetgjorde Urostifterne, men vi faar ingen Vejledning til at forstaa deres Tale. Der gives os en Bog, der skal lære os at profetere om Fremtiden, Aab. 10,8, og vi skal tage Maal af et Tempel for Gud, Aab. 11,1-2. Vilde det være urimeligt heri at se et Varsel om Profetiernes Opklaring og om en gennemgribende Ændring af Troen? Alt dette passer med den anden Omvæltning indtil det nuværende Tidspunkt. Naar der fortælles, at vi skal lære af to Vidner, der profeterer og slaar Jorden med alskens Plage, indtil de overvindes af Dyret fra Afgrunden, kan det passe med Bolchevismens to frygtelige Forkyndere. At deres Lære vil overleve deres personlige Nederlag, og at der venter Verden Overraskelser fra deres Tilhængere, forinden Omvæltningen er forbi, stemmer med Profetiernes Udsagn om, at der endnu forestaar alvorlige Kampe og borgerlige Uroligheder i de af Krigene opløste Samfund.

Da den syvende Engel basuner, **har den nye Tro sejret**, og Gud tager Magten. Folkeslagene vredes, og de, der ødelægger Jorden, dømmes. **Pagtens Ark vil da komme til Syne. De to Tavler, som Moses bragte Jøderne ved Sinai, forsvandt fra Jerusalem, da Templet brændte i Aaret 70. Profetierne bebuder et Fund i en romersk Triumvirs Grav; der er intet unaturligt i at forestille sig, at Tavlerne med de ti Bud kunde være bevarede paa en saadan Maade, at de vilde komme til Syne igen til den bebudede Tid, som Vidnesbyrd om Guds alvidende Magt.**

Med Aabenbaringens tolvte Kapitel begynder en ny Fremstilling af den samme Udvikling men i andre Billeder.

Først, efter at Kristus har vidnet for Menneskene, styrtes Satan og hans Engle ned paa Jorden. Der gives Kvinden den store Ørns to Vinger, Ære og Pris og Velsignelse, medens hun drager til Ørkenen; de fire Væsner foran Guds Trone, Løven, Oksen, Mennesket og Ørnen, Aab. 4,6, kan opfattes som

Symboler for henholdsvis Kraften, Rigdom, Visdom og Styrke, Ære og Pris og Velsignelse, Aab. 5,12. Men Satan, Synden, gaar bort fra hende og kæmper mod dem, der holder Guds Bud og have Jesu Vidnesbyrd, Aab. 12,17. Der gøres her en Sondring mellem den Del af Menneskene, der er i Stand til at erkende Synden, og de øvrige, der maa antages at være under Kvindens (Dogmetroens) Beskyttelse og lever under mere eller mindre ufuldkomne Begreber om Gud og hans Magt. Kravet om at bekæmpe Synden stilles kun til dem, der er i Stand til at erkende Synden, men Kravet paahviler Menneskene enkeltvis, og hver især bliver ansvarlig for sine Handlinger.

Ud fra Kristi Kirkes Krav til det enkelte Menneske er det ved Profetiernes Hjælp muligt at naa til Forstaaelse af de to Begreber, der i Dyrets og den store Skøges Billeder gennem Johannes Aabenbaring fremstilles som Kristi Kirkes to store Fjender. Det personlige Ansvar overfor Gud og vore Medmennesker har indenfor det kristne Samfund i Virkeligheden kun to alvorlige Fjender, nemlig den upersonlige Folkevilje og den syndsforladende Dogmekirke, der begge tjener til at aflaste os for Ansvarsfølelsen.

Dyret kan opfattes som vor Tilbøjelighed til at skyde os ind under andres Ansvar, den mærkelige Tro, at en Handling, som den enkelte ikke vilde erkende for rigtig, ændres til at blive forsvarlig, dersom to eller flere enes om at begaa den. Dette ulykkelige Dogme, der er Grundtanken i alt Mytteri, naar sin højeste Udvikling i Troen paa, at Folkeviljen, det hellige Folk, Folkets Røst, som et højeste Princip virkelig skulde være i Stand til at give gyldigt Udtryk for det Rigtige gennem Flertalsbeslutninger.

Skøgen maa være den Tro, der bygger paa, at en jordisk Institution, et Kirkesamfund, skal kunne skaffe os en Syndsforladelse, som ene Gud kan give.

Dyret fra Havet er da den form for Dyrkelse af Folkeviljen, som vi kender fra England, og ved hvilken blandt andre Cromwell kom til Magten. Lederen føler sig som Tolk for og handler efter Folkeviljens Ønsker og frigør sig derved for sit personlige Ansvar. Folkeviljen synes at være fri og enebestemmende. Dette Fænomen kan lignedes ved en Panter, thi det

savner aaben Fremtræden, dets Fødder er som Bjørnens, det træder alt ned, dets Mund er som en Løves, det er glubsk og graadigt, og det har stor Magt, Aab. 13,2. Det bespotter Gud og fører Krig mod Kirken og bliver tilbedt.

Sin Modstander møder det i et andet Dyr, en Folkevilje, der har to Konger. I dette Tilfælde bliver det de fødte Herskere, der lader Folkeviljen tage Ansvaret for deres Handlinger. Dette Dyr ligner en lovlydig men taler som Synden og udøver hele den frie Folkeviljes Magt. Det forfører Menneskene til at gøre et Billede af Dyret, altsaa en Folkerepræsentation, der endog faar Aand og Magt. Efter den tyske autokratiske regerede Folkeviljes kamp mod de øvrige af den frie Folkevilje regerede Stater, blev Parlamentarismen gennemført overalt; Parlamentet maa saaledes være at opfatte som Dyrets Billede.

Senere, Aab. 17,8, forklares Dyret nærmere. Syv Konger sætter Folkeviljen i Bevægelse, fem er faldne, disse kan være Napoleon, Attila, Cæsar, Darius, Ramses, en lever, (Kejser Wilhelm), og en skal komme, (den store Chyren), men Folkeviljen er selv en ottende, (Bolchevismen), den var og er ikke, thi Folket som saadant har ingen Vilje. Konger vil give Dyret deres Magt og føre Krig mod Kristus. Dyret vil hade Skøgen og ødelægge hende. Alt passer paa den moderne Talmajestæt, der regner Menneskene efter Tal og ikke efter Værdi, og som mener at kunne afgøre Kirkens Anliggender efter Flertalsbeslutninger.

Profetierne giver Udtryk for den samme Opfattelse af Folkenes upersonlige Viljestilkendegivelser. Det hellige Folk er nævnt i det citerede Vers om Ræven, V. VIII, 41, Pag. 138. Republiken skildres som den golde Dame, hvis Beslutninger bestemmes ved Tilfældigheder, og som ender i Ugudelighed. De dadler overalt Opgivelsen af det personlige Ansvar, og Beskrivelsen af Adveniensen Begivenheder er i Virkeligheden en fortsat Skildring af Folkeviljens Forvildelser. Og saaledes ser man da ogsaa, at Bevægelsen bort fra det venstre Parti for at vende tilbage til det højre, B. 51, af Profetierne fremhæves som Vejen til den endelige Forbedring af Tilstanden.

Aabenbaringsens og Profetiernes Beskrivelse af Dogmekirkens og særlig den katolske Kirkes Optræden og Skæbne er saa sammenfaldende i alle Punkter, at en nærmere Paavisning deraf vil være unødvendig.

Samtidig med Omtalen af Dyret og Skogen forkynder Johannes Aabenbaring et evigt Evangelium, Aab. 14,6-12. Omkring Kristus samler sig de beseglede, som ikke har besmittet sig med Kvinder, og de synger en ny Sang. Dette vil sige dem, der tror paa Mose Bud og Kristi Ord, og ikke har ladet sig daare af Vantro eller dogmatiske Forklaringer af nogen Art under Forsøg paa at unddrage sig deres Ansvar. De frygter Gud og giver ham Ære. Da falder det store Babylon, Symbolet paa den Folkeforførelse, der sker ved Hjælp af jordiske Goder, og Forbandelsen ved Dyret bliver aabenbar. Først da er Jorden moden til den store Straf mod de Ulydige, Aab. 14,15. De, der erkender Guds Almagt, synger Mose og Kristi Sang, Aab. 15,3. Vidnesbyrdets Tabernakel i Himlen aabnes, og Guds Harmes syv Skaaler udgydes over Jorden.

Det maskuline og det feminine synes saavel i Aabenbaringen som i Profetierne at symbolisere Ansvarsfordelingen. En mandlig Trosbekendelse hviler paa Menneskets personlige Ansvar overfor Gud. Kvindeligt kaldes det at lægge Ansvaret over paa andre Mennesker. At befatte sig med Kvinder er at skyde Ansvaret fra sig. Skøgen er den, der forleder andre til at lægge Ansvaret fra sig, som er Skyld i, at Mennesket ikke faar Lejlighed til at danne sig en Overbevisning, eller forfører ham til at bekende en bestemt Tro paa Trods af hans egen Overbevisning.

Naar Profetierne sondrer mellem mandlige og kvindelige Regeringer, betyder en mandlig Regering en Regering, ved hvilken det virkelige Ansvar for Statens Styrelse kommer til at hvile paa en bestemt Person. Republikken kaldes kvindeligt, fordi Ansvaret for Staten i Virkeligheden ikke kan heftes til nogen af de Styrende, eftersom de Borgere, der kommer til Magten, ikke effektivt kan drages personligt til Ansvar, hvis det gaar galt, idet de altid vil kunne skyde sig ind under, at Ansvaret paahviler en upersonlig Institution, en Forsamling, eller er Følgen af en Afstemning, og falde tilbage paa deres Plads i det borgerlige Samfund. En konstitutionel Konge bærer Ansvaret, selv om man formelt fritager Kongen for Ansvar, simpelthen fordi der ikke er andre til at tage det, og han ikke vil kunne unddrage sig det.

Derefter skildres Kampen paa Guds Vredes store Dag paany, Aab. 16,14, som et mægtigt Opgør mellem Folkeslagene. Menneskene slaas med Sygdom, Aab. 16,2, Havet, Vandkilderne bliver til Blod, Menneskene brændes i stor Hede, Dyrets Trone formørkes, og sluttelig beredes Vejen for Kongerne af Østen, Aab. 16,12.

Skildringen af Lammets Bryllup er Menneskehedens Tilslutning til Troen paa Jesu Vidnesbyrd om Gud, Aab. 19,10. Kristus er Forkynderen af Guds Ord. Han vil lede Menneskene med Strenghed, Ordet fra hans Mund, Forkyndelsen, er som et skarpt Sværd, der ihjelslaar de ulydige, Aab. 19,21, og derved bindes Synden i tusinde Aar.

De senere Udtalelser i Aabenbaringen om den nye Himmel og den nye Jord skal opfyldes efter Tusindaarsrigets Ophør og gælder Tider, der ligger udenfor Adveniensen. De kan ikke sammenstilles med Profetiernes Udsagn. Hvad der siges i Aabenbaringen om Tiden indtil Syndens varige Bekæmpelse, da Satan bindes, vil ses at passe nøjagtigt, ikke alene med den historiske Udvikling i Profetierne, men ogsaa med den Tro, der forkyndes. Dersom man gaar videre i Undersøgelserne, vil man se, hvorledes den samme Forklaring kaster Lys over de mange tilsvarende Billeder saavel i det gamle som i det nye Testaments øvrige Skrifter og finde disse i Samklang med den givne Fremstilling.

Det, der vil undre de fleste, vil sikkert nok være Tanken om, at Guds Vredes Dag ikke sættes i forbindelse med en Naturkatastrofe, men at det skal være et Opgør mellem Menneskene indbyrdes med Krige og Pinsler, som vi selv skaber dem. Mange vil maaske fristes til at betragte det med en vis Sindsro, dersom det ikke gaar ud over dem selv; men man bør ikke glemme Aabenbaringens Ord om, at Bogen, der giver os Kundskab herom, „vil volde Smerte i Din Bug, men i din Mund vil den være sød som Honning“, Aab. 10,9. Det er Menneskenes Sind, der skal forandres, og Bekymringerne vil blive store, indtil de faar føjet sig ind under de nye Forhold. Det er i god Samklang med vor Opfattelse af den guddommelige Retfærdighed, at vi skal straffes ved dem, der kommer til at lide ved vore Synder, og vi vil se, at det Helvede, som efter

Virkningerne af Profetiernes Opklaring

Profetiernes Udsagn vil komme paa Jorden under det store Folkesammenstød, i Virkeligheden vil blive langt frygteligere end nogen Naturkatastrofe, fordi det vil pine Verden gennem det meste af en Menneskealder under saadanne Vilkaar for Menneskene, at vi er ude af Stand til at forestille os deres Grufuldhed.

Indholdet af Profetierne vil sætte et stærkt Præg paa de kommende Tiders Begivenheder. Naar Opklaringen har fundet Sted, vil den nemlig give Menneskene Stof til Eftertanke og sætte Skel imellem de forskellige Anskuelser.

D'humain troupeau neuf seront mis à part,

De iugement & conseil separez:

Leur sort sera diuisé en depart,

Kappa, Thita, Lambda mors bannis esgarez.

V. I, 81.

En ny Menighed bliver udsondret af Menneskeheden, den adskiller sig ved sin Maade at dømmes og raades paa. Deres Skæbne bliver delt mellem Kappa, Theta og Lambda, naar de gaar bort, og de, der er paa Afveje, bliver fjernede, naar de dør.

Kappa, Theta, Lambda er Benævnelserne for de tre græske Bogstaver K, Th og L; der gives ingen nærmere Forklaring om deres Betydning. Verset er ikke udtrykkelig knyttet til Profetiernes Opklaring, men Virkningen bliver en Følge af, at man kommer til Erkendelse af Profetiernes Sandhed.

Perdu trouué caché de si long siecle,

Sera pasteur demy Dieu honnore:

Ains que la Lune acheue son grand siecle,

Par autres vents sera deshonoré.

V. I, 25.

Naar det Tabte, der har været skjult i saa lang Tid, bliver fundet, vil Sjælesørgeren blive æret som en Halvgud; men medens Maanen fuldender sin store Cyclus, skal han blive beskammet ved andre Vinde.

D'habits nouveaux apres faicte la treuue - Malice tramme & machination: - Premier mourra qui en fera la preuue, - Couleur venise insidiation. - V. IV, 6.

Der er kommet nye Skikke, efterat Opklaringen har fundet Sted, Ondskab og Anslag væver. Den første skal dø, der giver Bevis herpaa, ved et lumsk Angreb af venetiansk Farve (af rød Natur).

*Le temps present avecques le passé,
Sera iugé par grand louialiste:
Le monde tard luy sera lassé,
Et desloyal par le clergé iuriste.*

V. X, 73.

Nutiden tilligemed Fortiden vil blive bedømt i den store Italiener (Jupiters Folk er Italienerne), Verder vil sent blive træt af ham, og uærligt af det retskyndige Præsteskab.

*Des plus lettrez dessus les faits celestes,
Seront par princes ignorans reprouuez:
Punis d'Edit, chassez, comme scelestes,
Et mis à mort là où seront trouuez.*

V. IV, 18.

Folk med den største Lærdom angaaende de himmelske Ting vil af uvidende Fyrster blive fordømte, straffede med Forbud, forjagede som Forbrydere og dødsdømte, hvor man finder dem.

Den aandelige Omvæltning vil avle Modstand, og skønt vor Tid kalder sig Frihedens og Tolerancens Tidsalder, vil der blive Krig med de bestaaende Trossamfund, der vil føle sig angrebne af de nye Anskuelser. Profetiernes Indhold bliver bedømt uærligt af Præster.

Der kommer nye Skikke under Kamp mod Ondskab og Anslag, men de ivrigste Modstandere synes at komme i Strid indbyrdes.

Den nye Tro vil derefter reformere Gudstjenesten og opstille nye Morallove gennem Forkyndelsen af Guds Ord. Den vil begynde i Norden og derfra brede sig til Muhamedanerne for at ende som den eneste, den ottende Seraf. Om denne Udbredelse af Troen fortælleres der i de efterfølgende Vers.

La sacree pompe viendra baisser les aisles, - Par la venue du grand legislateur: - Humble haussera, vexera les rebelles, - Naistra sur terre aucun emulateur. V.V, 79.

De hellige Ceremonier skal sænke Vingerne, naar den store Lovgiver kommer, han vil ophøje den ydmyge og straffe Oprørerne, og der skal ikke opstaa nogen Medbejler paa Jorden.

*Après du ieune le vieux ange baisser,
Et le viendra surmonter à la fin:
Dix ans esgaux aux plus vieux rabaïsser,
De trois deux, l'un huictiesme seraphin.*

V. VIII, 69.

Den gamle Engel skal sænke sig ved siden af den unge og faar den sluttelig til at overvinde alle Vanskeligheder. Efter i ti Aar at have været ligestillet med de ældste, skal den sænke to af de tre, og den Ene bliver den ottende Seraf.

*La loy Moricque on verra deffaillir,
Après une autre beaucoup plus seductive:
Boristhenes premier viendra faillir,
Par dons & langue vne plus attractiue.*

V. III, 95.

Man vil se den moriske Lov gaa til Grunde bag efter en anden langt mere forførende. Den Nordiske skal først give efter som følge af Gaverne og et mere tiltrækkende Sprog.

Troen vil finde sin Støtte i de protestantiske Trossamfund, der først vil give efter for den. Efter at den i ti Aar har staaet lige med de ældste Religioner, vil den faa Forrangen for de indre. Profetierne og det jevne Sprog, hvori dens Lære fremtræder, bringer den Fremgang i Norden, og senere vinder den frem blandt Muhamedanerne. Man vil se, at Opklaringen af Profetierne udtrykkelig betegnes som en Gave til det evangelisk-lutherske Trossamfund.

Jøderne nævnes i tre af Profetiernes Vers, der stiller dem i forbindelse med Begivenhederne, uden at de som Samfund bliver indblandede i Trosudviklingen.

Par les Phisiques le grand Roy delaissé - Par sort non art de l'Ebrieu est en vie, - Luy & son genre au regne haut poussé, - Grace donnée à gent qui Christ enuie. -V. VI, 18.

Naar den store Konge mister Kræfterne, er den Hebræiske i Live, som følge af Skæbnen, ikke ved Kunst, den og dens Race er bragt højt i Regeringen, det er en Naade, der skænkes et Folk, som Kristus længes efter.

Da det er en kendsgerning, at Jøderne for Tiden er stærkt fremme i indflydelsesrige Stillinger indenfor Regeringerne, ligger det nær, at den store Konge maa være Kejser Wilhelm den 2den. Udsagnet maa i saa Fald gælde Tiden, som vi nu oplever.

*Religion du nom des mers vaincra,
Contre la secte fils Adaluncatif,
Secte obstinee deploree craindra
Des deux blessez par Aleph & Aleph.*

V. X,96.

Den Religion, der bærer Havenes Navn, skal sejre. Imod den Sekt, der er knyttet til Sønnen, skal den stædige Sekt, idet den beklages, frygte for de to, der er velsignede af Aleph og Aleph.

Flertalsformen af det latinske mare, Hav, er maria. Der siges, at Jomfru Marias Kirke, Katolicismen vil sejre. Den Sekt, der er knyttet til Sønnen, er den protestantiske Religion. Aleph er den hebræiske Betegnelse for Bogstavet A. Den stædige Sekt maa derfor betegne Jøderne, der indblander sig i de kristne Samfunds Anliggender. Maaden, hvorpaa dette sker, berøres nærmere i det efterfølgende Vers.

*La synagogue sterile sans nul fruit
Sera receue entre les infideles,
De Babylon la fille du poursuit:
Misere & triste luy trenchera les aisles.*

V. VIII, 96.

Den golde Synagode bliver uden at give nogen Frugt modtaget mellem de Vantro, Babels Datter fra Forfølgelsen; da hun bliver elendig og sørgelig, skærer den Vingerne af hende.

De Vantro omfatter ikke alene Fritænkerne, den hedenske Sekt, der overtog Regeringen i Frankrig, B. 39, men ogsaa Antikristen, som nu er ved Magten i Rusland.

Naar man erindrer, at Johannes Aabenbaring, Aab. 13,18, angiver Dyrets Tal til tre Gange seks, 666, er det paafaldende at se, at Nostradamus har indflettet disse tre Vers i Profetierne ved Hjælp af Tallene 6,18 8,96 10,96 hvor $8+10=18$, saaledes at Tallene 6 og 18 kommer til at spille en fremtrædende Rolle ved deres Placering indenfor Centurierne.

Sin egentlige Fjende skal den nye Tro finde i den katolske Kirke og det katolske Hierarki. Profetierne har ved mange Lejligheder i det foregaaende udtalt sig ret skarpt om Katolicismen, blandt andet ved Omtalen af Henrik den 2den og hans Efterkommeres Stilling til Huguenotterne. De følgende Vers er de Udtalelser i Profetierne, der, uden at staa i nærmere Forbindelse med historiske Begivenheder, omhandler selve den katolske Kirke og dens Stilling til den nye Tro, og i store Træk viser Romerkirkens krigerske Stilling til den nye Bevægelse.

*Combien de fois prinse cité solaire
Seras, changeant les loix barbares & vaines:
on mal s'approche. Plus sera tributaire,
La grande Hadrie recourira tes veines.*

V. I, 8.

Hvor mange Gange skal Du, Solens By, blive grebet i Færd med at ændre de barbariske og tomme Love. Din Ulykke nærmer sig. Han bliver ikke mere skatskyldig, det store Adria skal igen faa dine Aarer til at flyde.

*Tous les degrez d'honneur Ecclesiastique
Seront changez en dial quirinal:
En Martial quirinal flaminique,
Puis un Roy de France le rendra vulcanal.V. V, 77.*

Alle Grader af kirkelig Æresbevisning bliver ændret til præstelig Gudsdyrkelse, og hvad der vedrører Præsterne til krigersk Gudsdyrkelse. Derefter skal en fransk Konge gøre det
vulkansk.

Quirinalia var Festerne for den romerske Gud *Quirinus*, flamen kaldtes de hedenske, romerske Præster. Verset stiller den katolske Guds dyrkelse i Klasse med den gammelromerske.

*Ouy soubz terre sainte Dame voix fainte,
Humaine flamme pour diuine voir luire:
Fera des seuls de leur sang terre tainte,
Et les saints temples pour les impurs destruire.*

V. IV, 24.

Den hellige Dame har hørt den svage Stemme under Jorden, ser den menneskelige Ild lyse for det Guddommelige. Den foraarsager, at Munke farver Jorden og de hellige Templer med deres Blod for at ødelægge de Urene (dem, der ikke vil følge den ortodokse Tro).

*Sur le milieu du grand monde la rose,
Pour nouveaux faicts sang public expandu:
A dire vray on aura bouche close,
Lors au besoing viendra tard attendu.*

V. V, 96.

Midt i det Hele vil den store Verdens Rose (et Navn for Pavemagten) udgyde Blod offentlig paa Grund af de nye Begivenheder. Sandt at sige, man faar Munden lukket, naar den sent Ventede kommer i Arbejde.

Seront ouye au ciel les armes battre, - Celuy au mesme les diuins ennemis: - Voudront loix saintes iniustement debatre: - Par foudre & guerre bien croyans à mort mis.

V. IV, 43.

Vaabenbrag vil blive hørt til Himlen. Han vil være som Guds Fjender. De vil uretfærdigt bestride de hellige Love. Med Lyn og Krig dræbes de Rettroende.

O vaste Rome ta ruyne s'approche, - Non de tes murs, de ton sang & substance: - L'aspre par lettres fera si horrible coche, - Fer pointu mis à tous iusques au manche.

V. X, 65.

O vidtstrakte Rom, Din Ødelæggelse nærmer sig, ikke til Dine Mure, til Dit Blod og Dit Indhold. Den Barske vil ved Hjælp af Profetierne skabe saa skrækkelig Travlhed, at man vil bruge de spidse Vaaben mod alle indtil Grebet.

Verset har været sat i Forbindelse med Garibaldi (aspromonte) og Pavestatens Erobring, da Kong Victor Emanuel samlede Italien, men passer aldeles ikke til disse Begivenheder, der allerede findes omtalt i de tidligere anførte Vers. Om Roms Ødelæggelse senere i Tiden findes der en tydelig Bebudelse i andre Dele af Profetierne.

*Tous les amis qu'auront tenu party,
Pour rude en lettres mis mort & saccagé.
Biens publiez par fixe grand neanty,
Onc Romain peuple ne fut tant outragé.*

V. X, 20.

Alle Venner, der har holdt sammen med dem, der er uvidende om Profetierne, bliver dræbte og væltede omkring. Det romerske Folk har ingensinde været saa stærkt krænkede, som naar den Store er tilintetgjort, efterat de gode Ting er blevne bekendtgjorte i fast Form.

*Prelat royal son baissant trop tiré,
Grand fleux de sang sortira par sa bouche,
Le regne Angelicque par regne respiré,
Long temps mort vifs en Tunis côme souche.*

V. X, 56.

Naar den kongelige Prælat har forhalet sin Tilbagetræden for meget, skal der udgaa en stor Blodstrøm fra hans Mund. Det aandelige Overherredømme, som attraas af Regeringen, skal, efter at være død, leve længe i Tunis som en Afstamning.

Selv om nogle af disse Vers maaske bør henføres til andre Perioder, giver de et godt Billede af den katolske Kirkes Stridbarhed og Ufordragelighed. Det er Kirkens højeste Myndigheder, der rejser Kampen, og de verdslige Myndigheder synes til Slut at ville støtte den nye Tro, **men den katolske Kirkes Modstand brydes først ved Barbarernes Angreb.** Versene beskriver ligesom Brevets Spaadomme, hvorledes Pavemagten med Støtte hos nogle store Herskere faar en mægtig Opblomstring under dygtige Paver men samtidig stivner i Formalisme.

Profetierne vil blive benyttede til politiske Formaal.

*Du grand Prophete les lettres seront princes,
Entre les mains du tyran deuiendront:
Frauder son Roy seront ses entreprinnes,
Mais ses rapines bien tost le troubleront.*

V. II, 36.

Den store Profets Skrifter bliver grebne, de kommer i Hænderne paa Tyrannen. Det er hans Formaal at bedrage sin Konge, men hans Rov vil meget snart bringe ham Forstyrrelse.

Profetierne vil blive beslaglagte af Statsledere og brugt mod Kongemagten. Antagelig sker dette i de sydlige Lande. Om Udbredelsen af Troen i Europa fortæller Profetierne følgende.

*Trop tard tous deux les fleurs seront perdues,
Contre la loy serpent ne voudra faire:
Des ligueurs forces par gallots confondues,
Sauone, Albingue par monech grand martyre.*

V. VI. 62.

Alt for sent gaar Blomsterne (Erobringerne) tabt for de to (Tyskland og Østrig), det kan ikke lade sig gøre overfor den Tro, der arbejder sig frem. Forbundets Tropper er blevne sammenblandede af Gallerne og i Savonien (Norditalien), og Albingien (Tyskland) faar et stort Martyrium ved Monarkerne.

Dette Vers viser, at det i Virkeligheden var den nye Tro, der foraarsagede Tysklands Nederlag. Den Følelse, der tog Overhaand i August 1914 og fik Modstanden rejst mod Centralmagterne, var et Udslag af den rette Tro, ligesom Wilsons Optræden ved Fredsforhandlingerne betegnes paa samme Maade i Brevets første Spaadom, B. 44. Tyskerne maa lide for deres Fyrsters Begærlighed og deres Overfald paa Naboerne, og de vil faa meget Besvær med at komme i Ro.

En Germanie naistront diuerses sectes, - S'approchant fort de l'heureux paganisme, - Le coeur captif & petites receptes, - Feront retour à payer le vray disme.

V. III, 76. I Tyskland vil der opstaa forskellige Sekter, der nærmer sig stærkt til det sejrende Hedenskab, det fangne Hjerte (Bekym-

ringerne) og det lidt, der ydes, vil bringe dem tilbage til at betale den rette Tiende.

*Vne nouvelle secte de Philosophes,
Meprisant mort, or, honneurs & richesses:
Des monts Germains ne seront limitrophes,
A les ensuyure auront appuy & presses.*

V. III, 67.

En ny Sekt af Filosofer vil foragte Døden, Guld, Æresbevisninger og Rigdom. De, der ikke grænser op til de tyske Bjerge, vil faa Støtte og blive tilskyndet til at følge dem.

Profetierne fordrer Kærlighed til Gud og Næsten og indprenter de ti Mose Bud, ingen af disse forbyder Ejendom, Æresbevisninger, eller fordrer Selvopgivelse, langt snarere det modsatte. Bevægelserne indenfor Samfundene vil synes for Tiden at gaa i fuldstændig fejl Retning, og betegnes i det første Vers som Udslag af den Nød og Elendighed, der til Slut vil føre Tyskerne tilbage til bedre Erkendelse.

Om Troens Forhold til England siges der:

*Le sang du iuste à Londres fera faute, -
Bruslez par foudres de vingt trois les six:
La dame antique cherra de place haute,
De mesme secte plusieurs seront occis.*

V. II, 51.

Den Retfærdiges Blod vil mislykkes i London, de seks af treogtyve vil blive brændte af Lyn. Den antike Dame (Romerkirken) vil falde fra sin høje Plads, og flere af den Sekt vil blive dræbte.

Dette betyder antagelig, at Katolicismen vil forsvinde i England, men at man vil stille sig uvillig overfor den nye Tro. Da der omtales Oprørsbevægelser af anarkistisk Art i Irland, er det meget rimeligt, at der kan ske Blodsudgydelser overfor Katolikerne dersteds.

Où tout bon est, tout bien Soleil & Lune. - Est abondant, sa ruine s'approche. - Du ciel s'auance vaner ta fortune, - En mesme estat que la septiesme roche.

V. V, 32.

Hvor alt det Gode findes, alt Godt, Guld og Sølv er i Overflod, dets Ødelæggelse nærmer sig, han kommer fra Himlen for at bringe Din Lykke i samme ødelagte Tilstand, som den syvende Klippe.

Verset er ikke stedbetyget, *du ciel kan* betyde fra Rom.

Der findes i Brevets første Spaadom, B. 56, nogle Udtalelser om den frie By, der er opstaaet i et andet lille Mesopotamien, og som rejser Oprørsbevægelser i Italien og bliver Modstander af Pavemagten. Denne By er igennem flere Vers sat i forbindelse med Forholdene i Norditalien; Italienerne vil bemægtige sig den, men den hævder sin Selvstændighed. Den er omtalt i en Række Vers, vedrørende en Person, der benævnes den Sorte fra Parma; han er af ringe Herkomst og skaber Anarki i Norditalien under den tredje Omvæltning. Disse Forhold berøres i de følgende Vers.

*Cinq & quarante degrez ciel bruslera
Feu approcher de la grand cité neuue
Instant grand flamme espars sautera
Quand ou voudra des Normans faire preuue.*

V. VI, 97.

Himlen brænder paa 45° Bredde, Ild nærmer sig til den store nye By; den store Flamme springer frem mange Steder i samme Nu, naar man giver sig til at undersøge Normannerne.

*Ennossigee feu du centre de terre,
Fera trembler autour de cite neuue
Deux grâds rochers long téps feront la guerre,
Puis Arethuse rougira nouveau fleuue.*

V. I, 87.

Jordrystende Ild fra Jordens Indre faar to store Klipper omkring den nye By til at skælve. Man vil længe føre Krig, derefter vil Arethusa farve den nye Strøm rød.

Den nye By er udsat for Angreb, naar der er Kampe paa 45° Bredde. Floden Po i Norditalien følger den nævnte Breddegrad. I Nærheden deraf ligger Parma. De to Klipper kan være to Aandsretninger saasom Katolicisme og anarkisk Irreligiøsitet. I det ene Vers ses den nye Tro fænge spredt om

kring i Befolkningen. Arethusas, Kildens Gudinde, den, der har sat Strømmen i Bevægelse, og som farver den rød, som altsaa giver Anledning til Blodsudgydelse, maa øjensynlig være Katolicismen, der er Skyld i den hele Uro og rejser Krigen mod den nye Tro, fordi denne vinder Overhaand under Urolighederne. At det sker, skyldes den store nye By, men om denne er det endnu ikke muligt at sige noget nærmere med Bestemthed, da Udtalelserne gælder Begivenheder, der ligger saa langt ude i Fremtiden.

De følgende tre Vers omtaler Troens Udbredelse mellem Hedningerne.

*Le saint Empire, viendra en Germanie
Ismaëlites trouueront lieux ouuerts,
Asnes voudront aussi la Carmanie
Les soudenans de terre tous couuerts.*

V. X, 31.

Det hellige Rige skal komme i Tyskland, man vil finde de muhamedanske Egne aabne, ogsaa Carmanien (Sydpersien) ønsker det samme, alle Jordens Herrer er under dets Beskyttelse.

*Dieu, le ciel tout le diuin verbe à l'onde,
Porté par rouges sept razes à Bizance:
Contre les oingt trois cens de Tresibonde
Deux lois mettront & horreur, puis credence*

V. VII, 36.

Naar Gud, Himlen og Guds Ord i sin Helhed er sat i Bevægelse, bliver der af de Røde bragt syv klippede (Munke) til Byzans. Mod de Salvede vil tre Hundrede fra Tresibonde (?) sætte to Trossamfund og Rædslen, derefter bliver der Tillid.

Nouvelle loy terre neuue occuper, - Vers la Syrie, Judée & Palestine: - Le grand empire barbare corruer, - Auant que Phebés son siecle determine.

V. III, 97.

Den nye Tro indtager nyt Land henimod Syrien, Judæa og Palæstina. Det store barbariske Rige ødelægges, forinden Solen har endt sit Aarhundrede, sin Cyclus (jfr. Pag. 59).

Det fremgaar heraf, at Troen vil brede sig mellem Barbarerne, medens de endnu opholder sig i Europa. Omvendelsen begynder i Tyskland og breder sig over Konstantinopel til Lilleasien, Persien og videre til deres Hjemlande. Forinden vil der ogsaa opstaa forskellige Sekter imellem Muhamedanerne. Der er allerede omtalt en Fyrste i Aquilegia, der gør Torsdagen til Helligdag. Et andet Forsøg omtales i følgende Vers.

*Le penultiesme du surnom du Prophete,
Prendra Diane pour son iour & repos:
Loing vaguera par frenetique teste,
Et deliurant vn grand peuple d'impos.*

V. II, 28.

Den Næstsidste med Tilnavnet Profet vil tage Dianas Dag (Mandag) til Hviledag, det vanvittige Hoved vil drive ham langt, og han vil befri et stort Folk for Skatter.

Ved Kampenes Slutning tegner Billedet sig mørkt og sørgeligt. Der synes at være en svag Mulighed for, at Troens Hjemstavn delvis vil blive skaanet, idet Profetierne udtaler:

*Quand seront proches le defaut des lunaires,
De l'vn à l'autre ne distant grandement,
Froid, siccité, danger vers les frontieres,
Mesme où l'oracle a prins commencement.*

V. III, 4.

Naar Muhamedanernes Ødelæggelse er nær, og den ene ikke er synderlig forskellig fra den anden, vil der være Kulde, Tørke, Fare henimod Grænserne **selv dér, hvor Aabenbaringen tog sin Begyndelse.**

Profetierne har endnu et Par Vers, der omtaler de kristne Samfund under Antikristens Indflydelse, naar Vantroen har taget Magten.

Le regne & lov sous Venus esleué, - Saturne aura sus lupiter empire - La loy & regne par le Soleil leué, - Par Saturnins endurera le pire.

V. V, 24.

Naar Herredømmet og Trossamfundet er blevet oprettet under Vantroen, vil Saturn (Antikristen) faa Magten over det italienske Folk. Det Trossamfund og Herredømme, der er oprettet ved Hjælp af Kristendommen, vil komme til at lide det værste ved Saturns Folk (de Antikristelige).

Pour le plaisir d'edict voluptueux,

Ou meslera le poison dans la foy:

Venus sera en cours si vertueux,

Qù 'obfusquera Soleil tout à loy.

V. V, 72.

For sin Fornøjelse blander man ved sanselige Forordninger Gift i Troen. Vantroen bliver i Tidens Løb saa dydig, at den fuldstændig tilsværter hele Grundlaget (Gehalten) i Kristendommen.

Det vil ses heraf, at de virkelig kristne Grundsætninger kommer til at lide under, at Vantroen breder sig ikke alene indenfor Regeringerne men ogsaa indenfor selve Trossamfundene. Man vil lave Trosregler efter Forgodtbefindende. Det sker under Dydens Maske, men Virkningen er, at den sande Kristendom tilsyneladende af lutter Omhu for de Troende forvanskes saa stærkt, at dens sande Karakter ikke kommer til sin Ret. Sandsynligvis menes hermed de rationalistiske og sekteriske Bevægelser indenfor de kristne Kirkesamfund.

Troens videre Udformning og Beskrivelsen af de Kampe, under hvilke den skal arbejde sig frem, maa søges i de Udsagn, der er blevne nærmere forklarede under Afsnittet om den almindelige Beskrivelse af Udviklingen samt i Profetiernes Beretning om de kommende Tilskikkelser. Disse Afsnit slutter sig saa nøje til, hvad der forklares om Troen, at man først gennem Kendskab til Troen vil kunne opnaa den rigtige Forstaaelse af deres Indhold. Thi man maa ikke glemme, at Profetiernes Udtalelser om Fremtidens Kampe og Trængsler skal læses som en Beretning om den aandelige Udvikling, der fører Troen til endelig Sejr.

Der vil hermed være gjort Rede for Indholdet af de Vers, der ved Ordningen blev udsondrede som indeholdende Bebudelsen om den kommende religiøse Omvæltning og den nye

Tro. De Vers, der henhører til Indledningen og forskellige Vers, der falder udenfor Grupperne, er omtalt, hvor de føjer sig ind i Beskrivelsen. Af Profetiernes samlede Indhold er saaledes nu kun de foreløbig ubestemte Vers tilbage, som omtales flygtigt Side 77. Undersøgelsen af Profetierne og den foreløbige Opklaring af deres Indhold kan derfor nu afsluttes med de tre efterfølgende Vers, der er de eneste, der synes at vedrøre Tiden **efter** Adveniensen Afslutning.

*Le dard du ciel fera son estandue,
Morts en parlant grande execution:
La pierre en l'arbre la fiere gent rendue,
Bruit humain monstre purge expiation.*

1. V. II, 70.

Budskabet fra Himlen skal brede sig, idet det taler, sker der en stor Forandring for de Døde. Efterat Stenen i Træet (Pagtens Ark med Lovens Tavler) er givet tilbage til det hovmodige Folk, renser Afsoningen det forfærdelige ved det menneskelige Oprør.

Le dard du ciel, Himlens Spyd, Brod, Harpun, maa være Forkyndelsen af Guds Ord. For de Døde forkynder de Budskabet om et Liv efter Døden. Stenen i Træet svarer til de bibelske Udsagn om Aabenbaringen af Vidnesbyrdets Tabernakel og det i Profetierne varslede Fund i Triumvirens Grav saaledes, som det allerede tidligere er forklaret. Og gennem Lidelserne, der bliver Følgen af det menneskelige Oprør, soner Menneskene det rædselsfulde og monstrøse i deres Brøde; endog selve Uhyret fra det menneskelige Oprør stilles overfor Muligheden af en Udsoning.

*Après grâd troche humain plus grâd s'appreste
Le grand moteur les siecles renouvelle:
Pluye sang, laict, famine, fer & peste,
Au ciel veu feu, courant longue estincelle.*

V. II, 46.

Efter den store menneskelige Omvæltning nærmer der sig en endnu større, den Almægtige fornyr Aarhundrederne, der kommer blodig Regn, Uklarhed, Hungersnød, Sværd og Pest, paa Himlen ses Ild og en lang, løbende Stjerne (Komet).

*An reuolu du grand nombre septiesme,
Apparoistra au temps ieux d'Hecatombe:
Non esloigné du grand aage milliesme,
Que les entrez sortiront de leur tombe.*

V. X, 74.

Det Aar, der drejes af det store syvende Tal, skal komme til den Tid, da de store Ofringer finder Sted og ikke være fjernt fra det store Tusindaars Tidsalder, da de Døde skal opstaa af deres Grave.

Da Nostradamus regner 4173 Aar fra Verdens Skabelse til Kristi Fødsel, svarer Aar 7000 til Aar 2828 efter vor Tidsregning.

Med disse Vers, i forbindelse med de kortfattede Udtalelser i Brevets tredje Spaadom, B. 112, slutter Profetiernes Beretning saaledes ved Adveniensen Ophør efter den fremsatte Tros Sejr over hele Jorden, idet den bebuder os, at der vil komme en almindelig Udsoning. Verden vil derefter gennemleve en lang, rolig Periode i et Tidsrum af omtrent tusind Aar (Tusindaarsriget), men Kirken faar atter Magt, Synden tager Overhaand (Satan løses af sine Baand), og efter en endnu større menneskelig Omvæltning nærmer Verden sig derefter til Tidspunktet for den store Opstandelse.

Slutning

EFTER AT der er gjort Rede for Indholdet af Profetierne, vil yderligere Kommentarer til dem næppe være nødvendige til den første Forstaaelse af deres mærkelige Budskab. Nostradamus har i Fortalen og Brevets Indledning og Slutning selv fremført, hvad der kan og bør siges overfor den Kritik, der udefra kan ventes at rejse sig mod dem.

I den foreliggende Opklaring er der stræbt efter at give en saa vidt mulig rigtig Fremstilling af Profetiernes Udsagn om den kommende Tro, fordi de er det centrale i Profetierne, og den Del deraf, der har Bud til vor Samvittighed. Profetiernes Udsagn om de historiske Begivenheder har det derimod været nødvendigt at sammentrænge det mest mulige, dels for at kunne fremsætte dem i en overskuelig Form, men navnlig for ikke unødigt at forsinke Fremkomsten af selve Redegørelsen. Opklaringen gør derfor ikke Krav paa at være fuldstændig og maa kun opfattes som en Indledning til den videregaaende Undersøgelse af Profetierne.

Dersom man vil se naturligt og fordomsfrit paa Profetierne, er de en Beskrivelse af Verdens og Menneskenes Skæbne, som skyldes en guddommelig Aabenbaring og Inspiration, og idet de gør opmærksom paa de tilsvarende Beretninger om Verdens Skæbne, der findes i Biblens Profetier, er de en Forklaring til disse, der fastslaar en bestemt Opfattelse af den Verden, hvori vi lever, og af vort eget Forhold til Tilværelsen og indskærper os vore Pligter overfor Gud og vor Næste.

Profetierne taler med en saadan Tydelighed, at de ikke er til at misforstaa, og uden at vi kan være i Tvivl om deres Op-

fattelse af det skete. Der er ikke fra Profetiernes Side noget, der paaviseligt kan give Anledning til Tvivl om Rigtigheden af deres Udsagn, og hvad de fortæller i de tre Spaadomme og de Tusinde Vers er saa omfattende, at Beviset for deres Sandfærdighed ogsaa maa være fuldt ud tilstrækkeligt.

Ved at blive fremsat paa et Tidspunkt, der ligger mere end Tredjedelen af et Aartusinde forud for den Dag, da Beskrivelsen kunde blive forstaaelig, har Verden været berøvet enhver Mulighed for at kunne tyde Profetiernes Mening forud for de bebudede Begivenheder. Profetierne har derved umuliggjort enhver Tvivl om, at de virkelig er Forudsigelser; thi de er fremsatte saa længe i forvejen, at ingen jordisk Bevidsthed vilde være i Stand til at tænke sig Begivenhedernes Mulighed endsige til at beskrive dem med en saa detailleret Nøjagtighed.

Vi er ved Profetierne stillet overfor et indtil de mindste Detailler gennemtænkt Værk af saa vidunderlig en Art, at intet menneskeligt Snille kunde tænkes at have frembragt noget tilsvarende. Bogens Form og Maaden, hvorpaa den er bleven bevaret og ført omkring for endelig at aabenbares for os her i Norden, saa fjernt fra dens oprindelige Hjemstavn, alt er saa sælsomt, at det kun kan forklares ved at tro Nostradamus, idet han siger, at Profetierne skyldes en guddommelig Aabenbaring og Inspiration.

Selve Bogen, dens Indhold og dens Forfatter er lige saa uomtvistelige som Tidspunktet for Profetiernes Fremkomst, og maa nødvendigvis udelukke enhver Tanke om Mystifikation med Hensyn til Profetiernes Fremkomst og Tilstedeværelse. Hvad Opklaringen angaar, maa dens Rigtighed fremgaa af Profetiernes egne Udtalelser om Tidspunktet og den forudbestemte Maade, hvorpaa den skulde finde Sted som Led i den samlede Udvikling af Begivenhederne.

I al den Tid de har været tilslørede, maatte Profetierne ved deres besynderlige Form fuldstændig forvirre Folks Begreber saavel om Bogen som om dens Forfatter. Nostradamus har, som det vil ses af Brevet til Kong Henrik, B. 4, selv været klar over, at han vilde blive udsat for Miskendelse og Tvivl og for de Ondes Bagvaskelser, B. 16, fordi han skulde forholde Verden den Viden, han nu viser sig at have været i Be-

siddelse af. Men han havde ikke faaet til Opgave at spaa Folks Skæbne, B. 131. **Hans Formaal var at forudsige den Tro, der skal udvikle sig paa Grundlag af Biblen og Kristi Forkyndelse,** og hans Viden skulde tjene til at overbevise sene Slægter om Aabenbaringsens Sandhed, naar Begivenhederne i en fjern Fremtid vilde kaste Lys over hans tilslørede Beretning og aabenbare os Profetiernes Indhold.

Men idet Profetierne nu vidner for os, at der er en Gud, der styrer Verden og kender vor Skæbne, skal vi samtidigt lære, at vi Mennesker handler frit i kraft af vor Overbevisning og have personligt Ansvar for vore Handlinger. Vi faar derfor ikke nogensomhelst Viden om den Enkeltes Skæbne, som vilde binde os i vore Handlinger. Den Viden, Profetierne meddeler, vil nu som tidligere være tilmaalt saa nøjagtigt, at vi ikke vil kunne uddrage en eneste sikker Oplysning af dem, udover hvad der er tilsigtet at meddele os. Profetierne vil kunne spørge med os og paa alle Maader drille vor Nysgerrighed, men vi vil ikke kunne aflure dem en eneste Oplysning, før det er bestemt, at den skal erkendes. Man vil erindre, hvorledes det gik Henrik den 2den; det er gaaet le Pelletier paa samme Maade. Under Napoleon den 3dje, der er beskrevet saa tydeligt i Profetierne, udarbejdede han sit Værk om Nostradamus; der er Udtalelser, der viser, at han har haft en bestemt Følelse af, at Kejseren vilde blive skæbnesvanger for Frankrig, men han kunde dog ikke forudse Krigen i 1870.

De fleste Forfattere, der har beskæftiget sig med Nostradamus, bygger i udstrakt Grad deres Betragtninger angaaende Profetierne paa de Side 20 omtalte Vers, der siges at hidrøre fra Nostradamus Efterladenskaber og senere er blevne knyttede til Profetierne. Dersom Nostradamus virkelig skulde have efterladt sig Vers, der først kunde fremkomme sammen med de ved Trykfejl og Rettelser stærkt korrumpereede senere Udgaver af Profetierne, er dette i sig selv en fyldestgørende Grund til at advare imod dem. De kan ikke være nødvendige til Forstaaelse af Profetierne, i saa Fald vilde Nostradamus selv have optaget dem deri, og en Supplering af Profetierne ad denne Vej maa være udelukket. Men naar man har set, hvorledes Profetiernes Vers i mangfoldige Tilfælde er formede saaledes,

at de skal friste til Misforstaaelse og Fejltydning, ligger det nær at formode, at disse Vers ogsaa har skullet tjene til at tilsløre Profetiernes Mening. Nostradamus advarer, B. 16, derfor mod dem, der vil føje Vers til Profetierne. Man vil forøvrigt hurtigt kunne overbevise sig om, at de tilføjede Vers ikke beskæftiger sig med den skjulte Forudsigelse. De bør derfor ganske lades ude af Betragtning ved Opklaringen af Profetierne.

Efter Opklaringen vil det gaadefulde Skær, der har hvilet over Nostradamus, være fjernet. Man vil komme til at erkende at han var en af sin Tids højtansete og fortjente Mænd. Han var berømt som Læge, var Livlæge for tre franske Konger, og indlagde sig stor Fortjeneste ved Bekæmpelsen af forskellige Epidemier i de sydfranske Byer. Men alt dette maa selvfølgelig træde i Skygge for den Ære, der tilkommer ham for Profetierne. Det Værk, han dermed har efterladt til sene Tider, er saa fuldkomment, at det ikke alene har klaret sig selvstændigt gennem alle de følgende Tidens Trængsler, men at det ogsaa nu efter Opklaringen er i Stand til at arbejde sig frem i kraft af sine egne Egenskaber.

Profetiernes Opklaring falder paa et Tidspunkt, da Verden hærges af Ufred, Nød og Elendighed. Udviklingen har ført Samfundene paa Vildspor, man forsøger nye Veje og nye Muligheder men famler i Virkeligheden forvildede afsted, inderst inde tvivlende om alt, selv Gud. En af jordiske Bekymringer forpint Slægt er holdt oppe ved forvirrede Fraser om Menneskets Fuldkommenhed, Frihed og Broderskab, og ude af Stand til at holde Orden paa sig selv. Mennesket, Guds ypperste Skabning, der kan og skal handle frit under eget Ansvar, hvis Forstand giver det Evne til at begribe Tilværelsen, er naaet frem i Kundskab og Færdighed og behersker Jorden; det har Adgang til al Livets Velvære og kan drage Nytte af alle Jordklodens Frembringelser. Men disse Herligheder har kun skabt Strid og Ulykker, Had og Ufred imellem Menneskene indbyrdes, thi alle vil byde og ingen vil lyde. Hvor man burde have ventet Liv og Virksomhed, ser man Samfundene i fremadskridende Opløsning.

Det er til denne Slægt, at Profetierne skal tale for at fore-

holde Menneskene deres Ubillighed og for at lære dem, at vi er midt i det store Frafald, som skildres i Biblen. Vi staar overfor den store Hjemsøgelse, som maa komme, fordi Menneskene ikke frivilligt vil erkende deres Pligter overfor Gud og deres Medmennesker. Men, medens Biblens Advarsler er gledne bort fra os gennem Fortolkninger og Teorier, fremsættes den gamle Lære denne Gang med en saadan Tydelighed, at vi maa kunne forstaa det Sprog, der tales.

Menneskene er stivsindede. De kender Forskellen mellem det Gode og det Onde, men Forstanden kæmper mod Samvittigheden, og det vil tage Tid, før de bliver omvendt til Troen paa Guds store Bud om Kærlighed til Gud og Næsten. Menneskene vil endnu faa trange Tider og haarde Kampe at bestaa. Derfor forbereder Profetierne os paa de Hjemsøgelser, som endnu skal komme over Samfundene. Men Budskabet lyder til hver enkelt af os for at paalægge os, at vi hver især skal erkende vor Pligt og handle efter vor Samvittighed. Vi skal lære at søge Fejlene hos os selv og indse, at de menneskelige Love vil være virkningsløse og forvirrende, dersom vi ikke hører den Tro, der forkyndes, og adlyder de evige guddommelige Love. Og idet de bekræfter for os den sikre Tro paa den alvidende og almægtige Gud, giver Profetierne os da, trods alle de Lidelser, som Verden skal gennemgaa, en Fortrøstning saaledes, at den, der faar Forstaaelse deraf, vil takke Gud for et Haab om Frelse for sin Sjæl